

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 20 (312) — 20 mai 1961

- Sticla cea de toate zilele
- April în Portugalia
- FRUMOSUL LA NOI ACASĂ

melomanii

TEATRELE ÎN ÎNTRECERE

„Decada dramaturgiei originale“, intrată în tradiția mișcării noastre teatrale, a adus anul acesta în concurs, mai mult ca în anii precedenți, spectacole cu piese ancorate în cea mai strictă actualitate, dezbătând probleme majore ale vremurilor noastre.

„Decada“ a prilejuit desfășurarea unor largi forțe artistice, dovedind creșterea nivelului ideologic și artistic al literaturii dramatice originale și a spectacolului contemporan.

Alături de teatrele bucureștene (Teatrul Național „I.L. Caragiale“, Teatrul Municipal, Teatrul de Comedie, Teatrul pentru copii și tineret, Teatrul „C.I. Notara“, Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești), decada a reunit la București teatrele naționale din Cluj și Iași, Teatrul Secuiesc de Stat din Tg. Mureș, teatrele de stat din Timișoara, Reșița, Constanța, Bacău, Ploiești, Oradea (secția maghiară), Botoșani, Sibiu, Galați, Brașov, Birlad, Baia Mare și Teatrul German de Stat din Timișoara.

S-au prezentat spectacole cu ultimele creații ale dramaturgiei noastre originale: „Întoarcerea“ de Mihai Beniuc, „Rustica 50-60“ de Silvia Andreescu și Teodor Mănescu, „Primăvara“ de Aurel Mihale, „Prietenă mea Pix“ de V. Em. Galan, „Passacaglia“ de Titus Popovici, „Ferestre deschise“ și „Ochiul albastru“ de Paul Everac, „Celebrul 702“ de Al. Mirodan și altele.

Redăm câteva imagini din această importantă manifestare artistică.

① Iată o scenă din poemul dramatic al lui Dan Tărchilă „Marele fluviu își adună apele“, în interpretarea actorilor Teatrului pentru copii și tineret.

② „Simfonia a V-a“ de Mircea Dele Lerian a fost interpretată de colectivul Teatrului de Stat din Reșița.

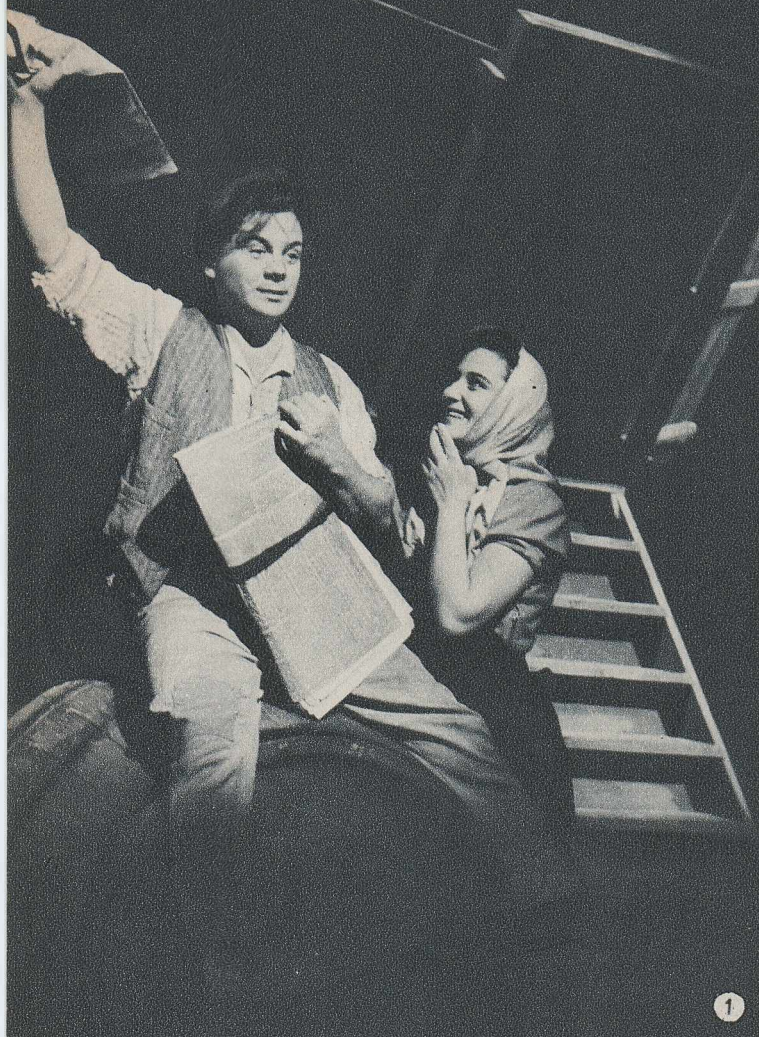
③ Secția maghiară a Teatrului de Stat din Oradea a prezentat comedia lui Al. Mirodan „Celebrul 702“.

④ „Întoarcerea“ de Mihai Beniuc a prilejuit colectivului Teatrului Național din Cluj un spectacol unanim apreciat.

⑤ Scenă din „Prietenă mea Pix“ de V. Em. Galan, în interpretarea actorilor Teatrului de Comedie.

⑥ Piesa „Ochiul albastru“ de Paul Everac. În interpretarea Teatrului Muncitoresc C.F.R. Giulești.

Fotografii de S. STEINER

1

2

4

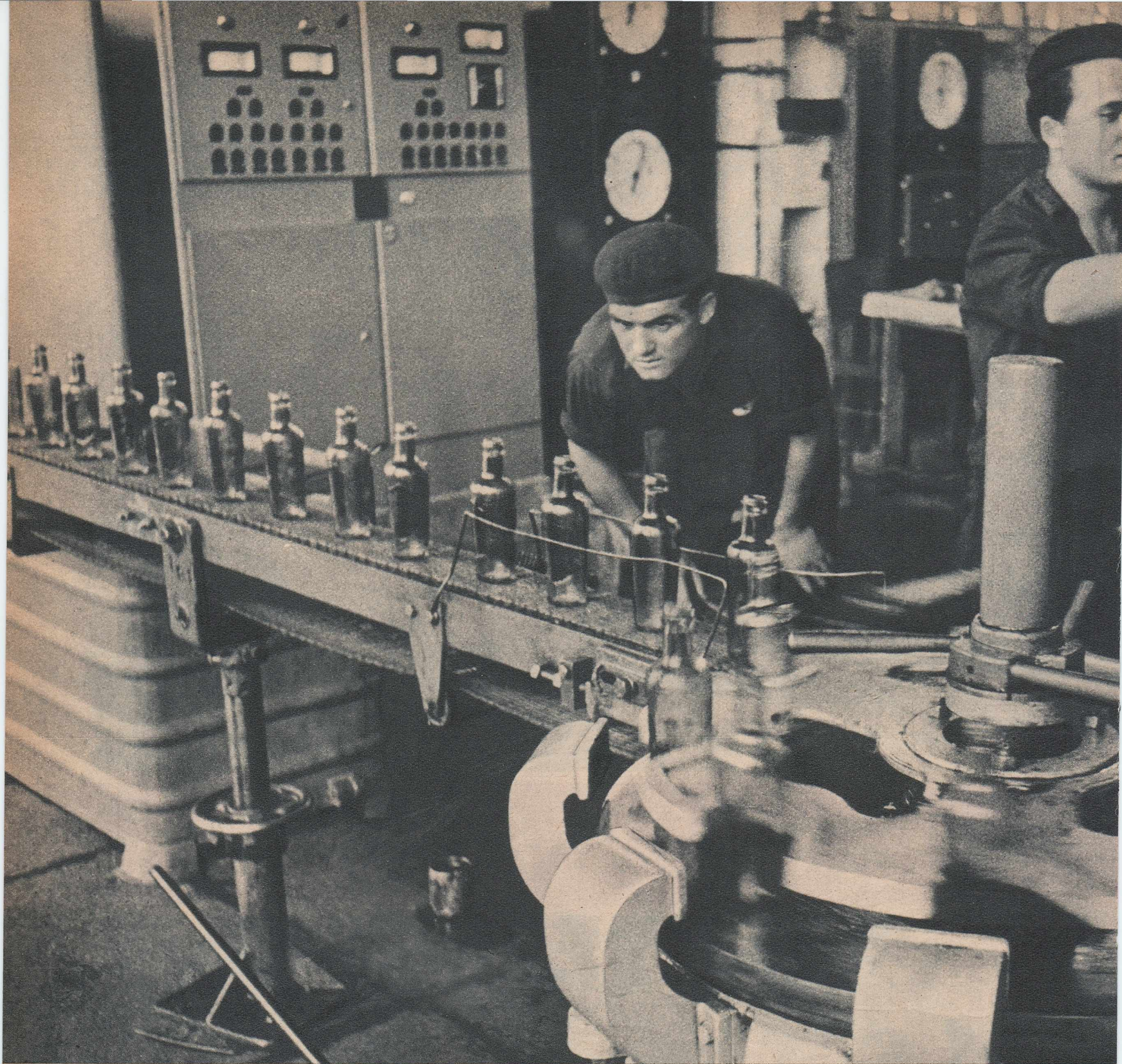
5

3

6

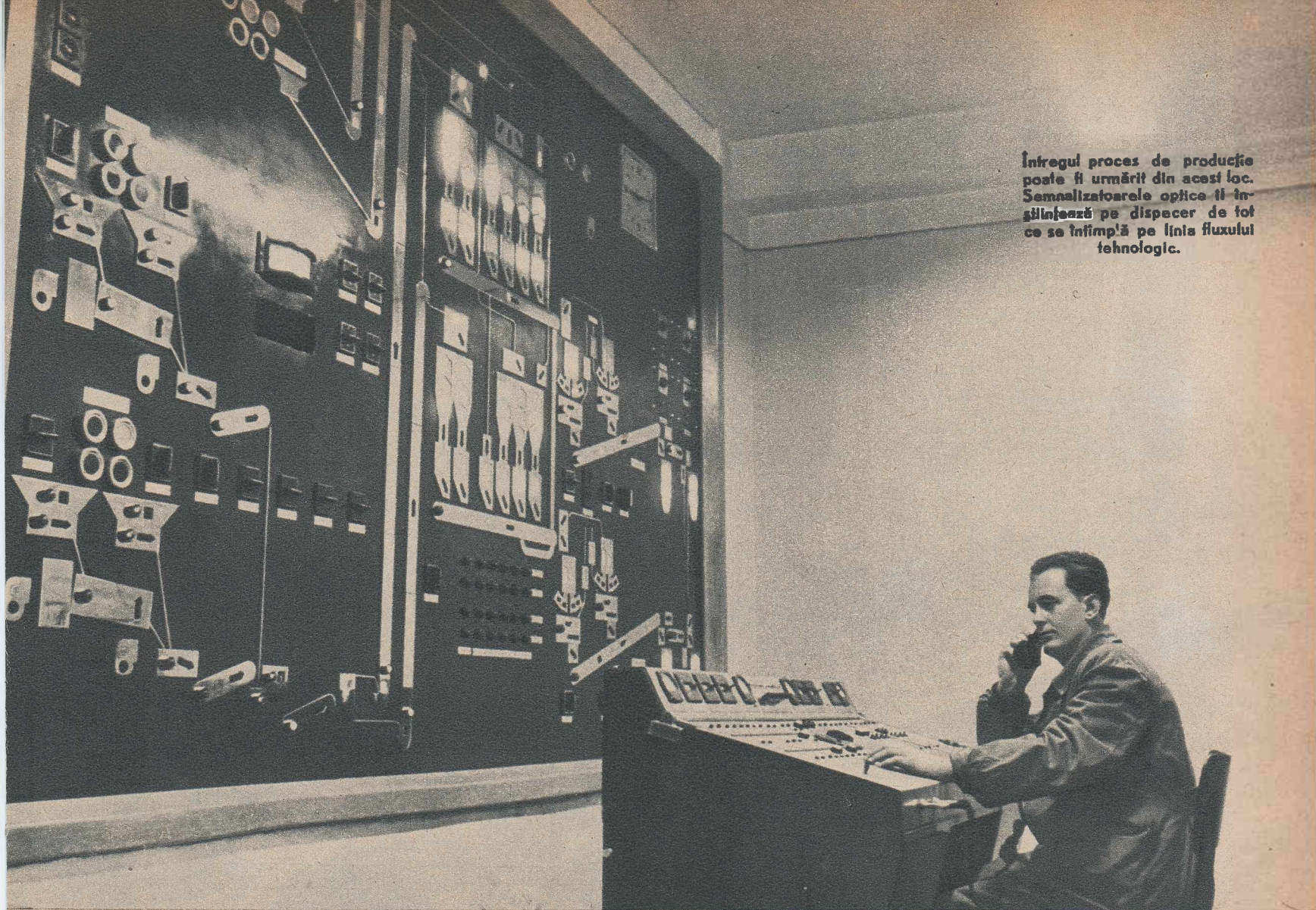
faima burgului. Dar veacurile au trecut...

Astăzi bătrînul burg medieval se mîndrește cu întreprinderi moderne, printre care și complexul de ceramică fină și sticlă...

★

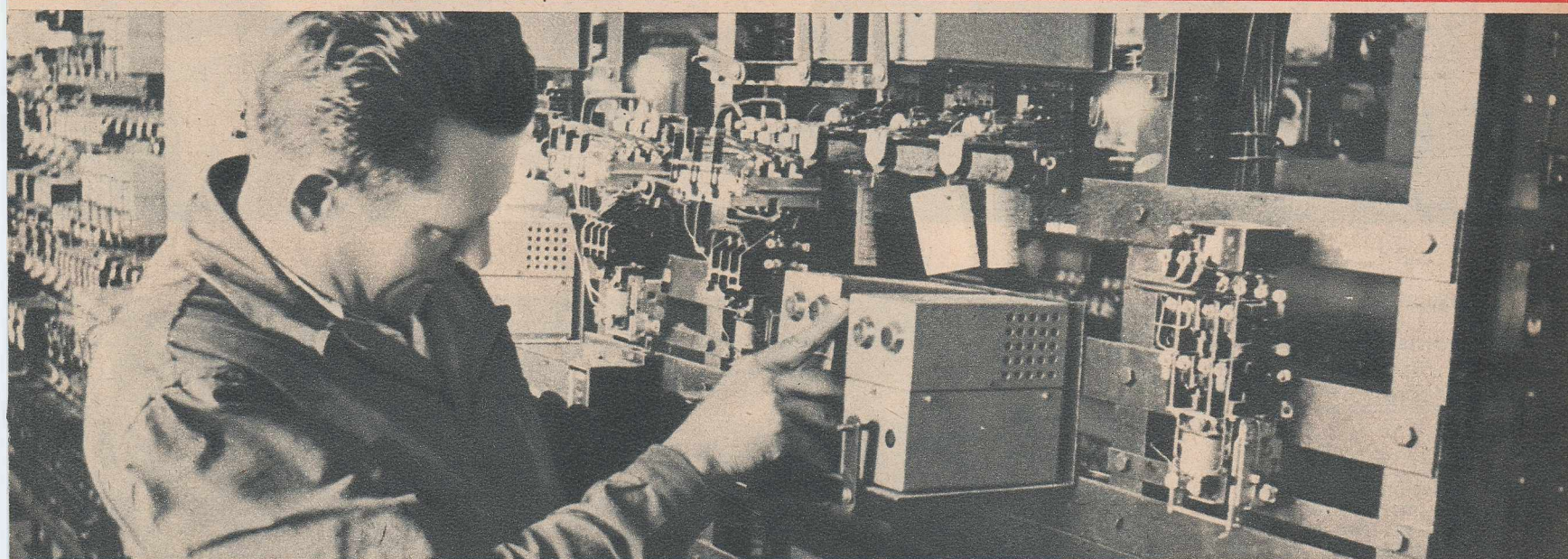
Cine s-ar încumeta să răspundă la următoarele întrebări: ce cantitate de sticle de un litru se consumă într-un an în România? Sau: câte borcane de o jumătate de kilogram? În aparență răspunsul ar fi greu de dat, deoarece de la gospodina care cumpără sticle pentru bulion, pînă la întreprinderile de imbuteliere a apelor minerale, sticlele se folosesc pe o scară foarte largă la conservarea și transportul unor produse. Și totuși această întrebare i-a fost pusă comerțului în anul 1954. După o prospectare mai îndelungată comerțul a răspuns: 120 mii tone anual, pentru necesitățile interne, și încă 20-30 mii tone necesare produselor destinate exportului. E o cantitate foarte mare, iar

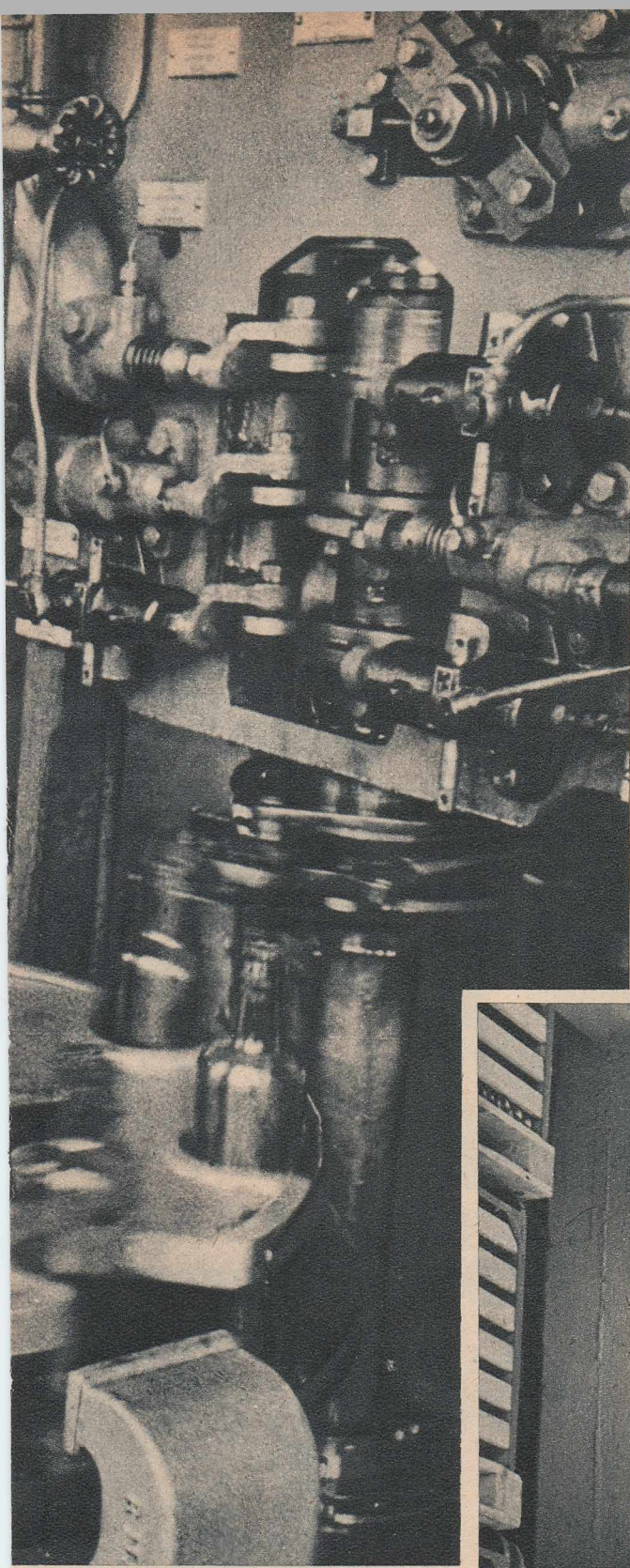
Întregul proces de producție poate fi urmărit din acest loc. Semnalizatoarele optice îți înștiințează pe dispecer de tot ce se întâmplă pe linia fluxului tehnologic.

STICLA CEA DE TOATE ZILELE

O privire indiscretă în stația-dispecer. Această instalație comandă și dirijează automat numeroase procese de preparare și prelucrare a materiilor prime. Este evident că, pentru a lucra la o asemenea instalație, muncitorul trebuie să aibă o înaltă pregătire tehnică.

Pe alocuri bătrânul burg al Sighișoarei pare neschimbat. Aceleași străduțe pavate cu pietre de râu urcă domoale spre cetatea vechilor meșteșugari; aceleași scări roase de pașii generațiilor se îndreaptă din toate părțile spre minusculele piețe din interiorul cetății; același turn cu ornic, care de secole anunță timpul, străjuie și astăzi orașul medieval, privind din înălțime acoperișurile de olane roșii. Dacă pașii te poartă pe aici, îți imaginezi că te afli în plin ev mediu și aștepți să apară din clipă în clipă meșteșugarii burgului, să-ți ofere cojoace înflorate, cizme moi de iuff ori podoabe strălucitoare de aur și argint, obiecte care constituiau odinioară

cerințele cresc continuu. Pentru a răspunde acestor necesități s-a hotărât construcția unei noi fabrici. Și nu a unei fabrici oarecare, ci — sintem doar în anii victoriei socialismului — a unei uzine de mare capacitate și înzestrată cu tehnica cea mai modernă. Amplasarea acestei fabrici la Sighișoara a fost determinată de principalii indici economici. Astfel, combustibilul necesar se găsește în imediată apropiere. Termocentrala de la Singeorgiul de Pădure furnizează curentul electric. Ocna Mureșului — soda, Nisipul, calcarul, care dă stabilitate sticlei, și alabastrul, acest „limpezitor“ atât de necesar, se află la câțiva pași.

★

Timpe de sute de ani, muncitorul din industria sticlei de ambalaj a dat formă materiei incandescente uzînd de proprii săi plămîni. Sticlarii de la Sighișoara nu mai execută această muncă istovitoare. Aici automatizarea și-a spus cuvîntul.

În hala fabricii de sticlă din Sighișoara întilnești extrem de puțini muncitori: unul la tabloul de dirijare a procesului de topire din cuptor, altul care urmărește funcționarea mașinii de compresionare și cîteva sortatoare la ieșirea produselor din cuptorul de recoacere. Acestea din urmă controlează

calitatea fiecărui produs în parte: butelii și borcane de diverse capacități, produsele de serie ale noii fabrici.

În fiecare minut — în funcție de sortiment — se nasc aici, la fiecare mașină, de la 30 pînă la 50 de produse. Ne putem da seama de uriașa productivitate a acestei fabrici automatizate dacă facem următoarea comparație. Într-o unitate unde se lucrează cu mașini, semiautomat, se consumă 32 ore-om pentru fasonatul unei tone de butelii. La Sighișoara o tonă de butelii se produc cu mașinile automate doar în 2 ore-om. Automatizarea a dus și la scăderea substanțială a prețului de cost, de la 1,40 lei pentru un kilogram de sticlă prelucrată, la 0,75-0,80 lei.

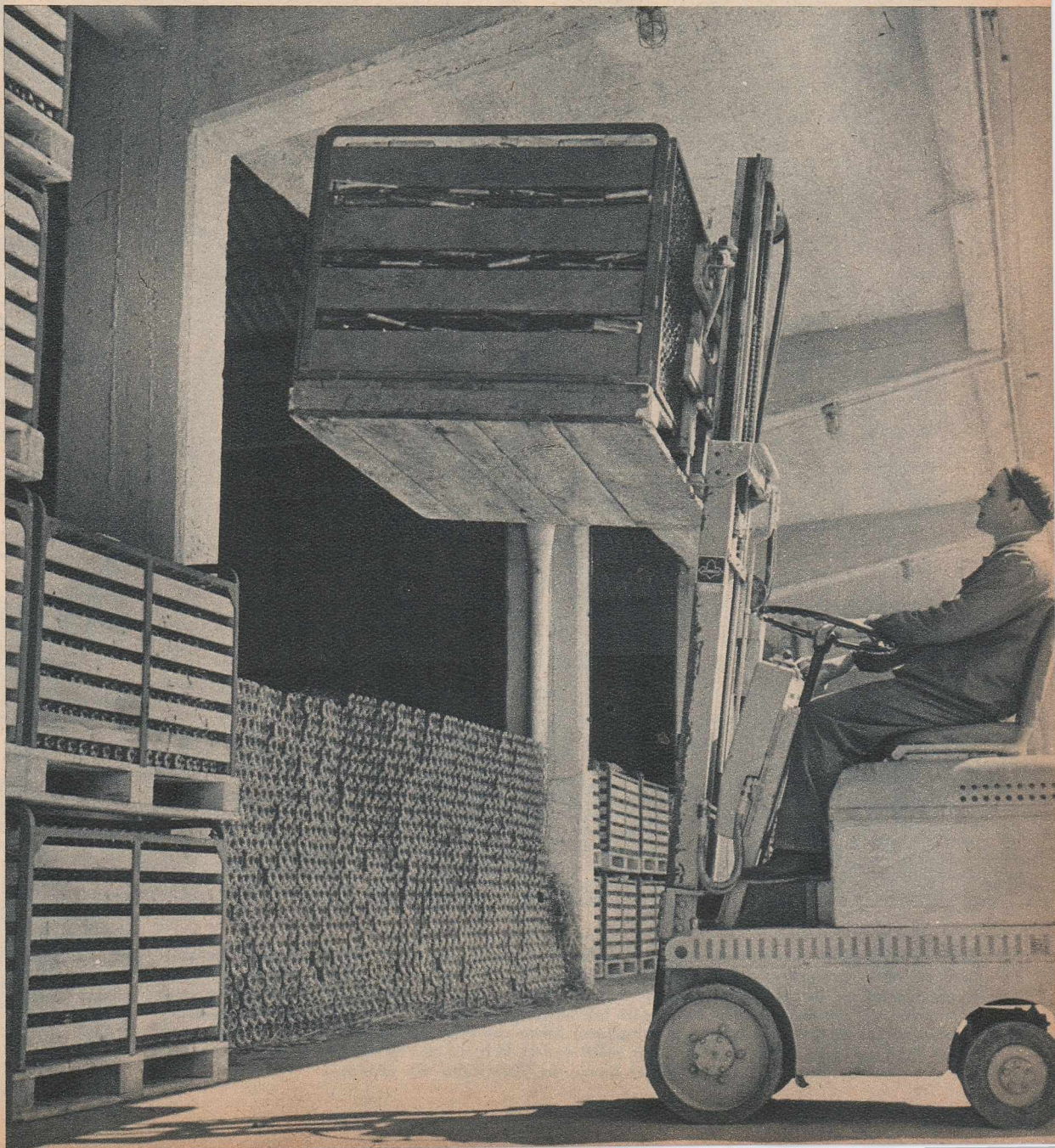
O picătură incandescentă de sticlă topită se balansează abia perceptibil, apoi eliberată de strînsora masei din cuptor se precipită într-o fracțiune de secundă într-una din formele mașinii automate. Clipa aceasta este unicul prilej de a vedea materia primă topită. În rest, tot procesul de fabricare a buteliilor și borcanelor se petrece în lumea intimă și nevăzută a cuptoarelor și mașinilor de compresionare. Întregul flux tehnologic, de la introducerea materiei prime în procesul de producție, pînă la ieșirea produselor finite din

Cu cîteva clipe înainte, aceste sticle erau doar picături luminoase, incandescente. Mașina de compresionare le-a dat formă și acum se îndreaptă docile spre cuptorul de recoacere...

La intrarea în cuptorul de recoacere temperatura ambiantă este de 550°-600°, dar la ieșire, scade la 25°-40°. Răcirea aceasta treptată duce la eliminarea tensiunilor interne. După ce au străbătut cuptorul de recoacere, produsele sînt examinate cu minuțiozitate de sortatoare, care au ultimul cuvînt în stabilirea calității.

Pe tot traseul producția este mecanizată și automatizată — de la intrarea materiei prime în fabrică, pînă la depozitarea produsului finit.

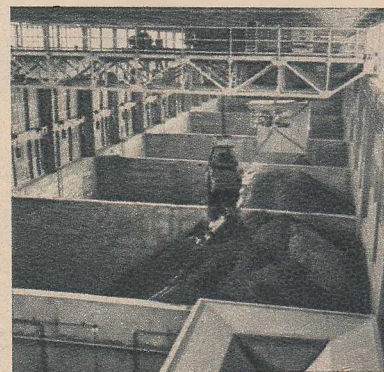
Bătrânul oraș pare neschimbat. Aceleași străduțe înguste, pavate cu piatră de râu, aceleași case cu ziduri groase care au înfruntat secolele. Dar în străvechea Sighișoară au fost ridicate fabrici moderne, printre care și cea de sticlă, complet automatizată. Mariana Mocanu și Alexandru Ceaușu lucrează în această întreprindere, utilată după ultima expresie a tehnicii. Fotoreporterul nostru i-a surprins la plimbare, într-o după-amiază (fotografia de sus). A doua zi, pe topitorul Alexandru Ceaușu l-am putut vedea la locul său de muncă, de unde dirijează procesul topirii sticlei în cuptor (fotografia din dreapta).

cuptorul de recoacere, este automatizat. Controlul se efectuează de către dispeceri, de la tablouri, prin intermediul semnalelor optice. Un rol important îl joacă în procesul de producție izotopii radioactivi. În clipa când nivelul materiei prime din cuptoare a scăzut sau a crescut doar cu un milimetru, izotopii de cobalt 60 sesizează această diferență infimă. Ei transmit un semnal, care este transformat în impuls pneumatic și pe loc viteza mașinilor de încărcare este accelerată sau încetinită.

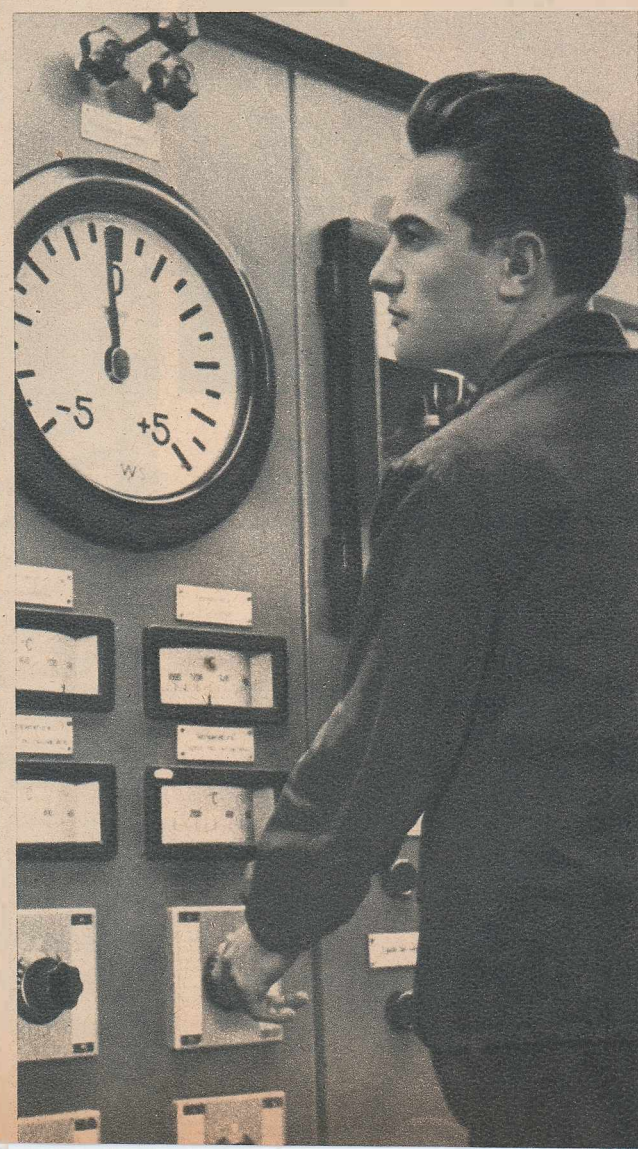
Cele câteva fotografii pe care vi le prezentăm vă dau posibilitatea să vă faceți o imagine despre această întreprindere modernă din bătrânul burg al Sighișoarei.

I. CORIBAN

Fotografii de E. IAROVICI

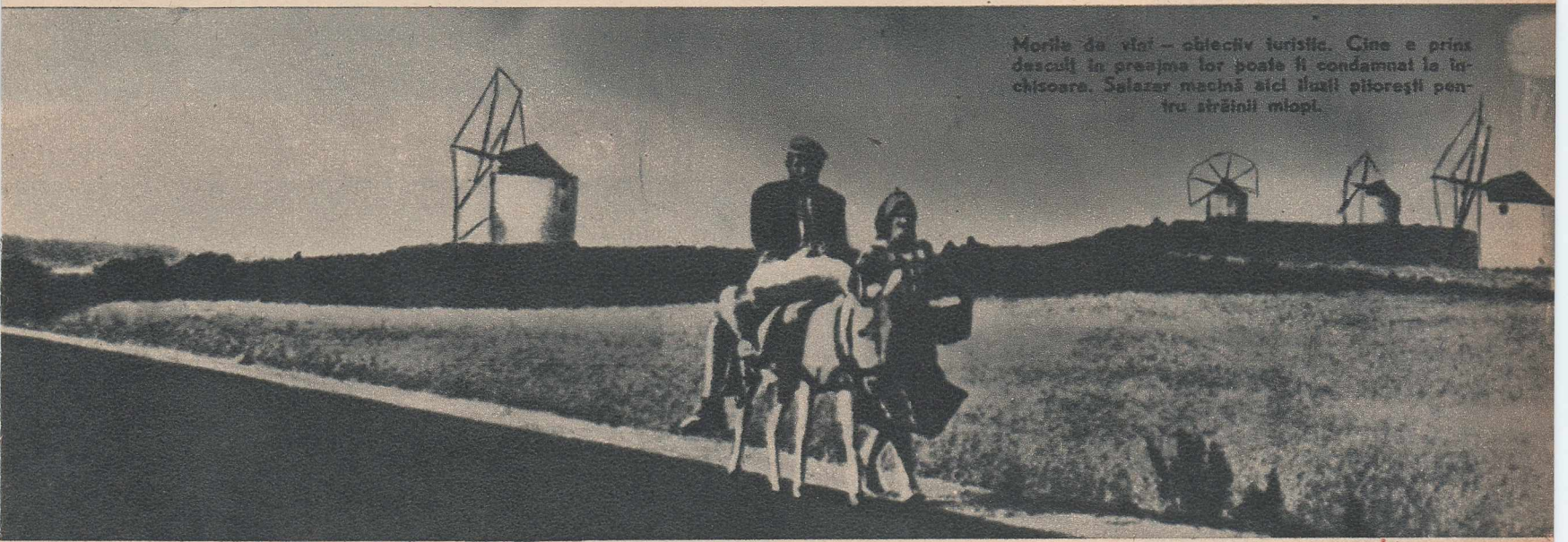
Sticla conține 60% nisip! Zecile de tone de nisip depozitate în buncărele acoperite ale fabricii sînt manipulate, pentru a fi introduse în producție, cu mijloace în întregime mecanizate.

Lisabona: oraș cu vechi străluciri și întunecată faimă...

Moștele de viață - obiectiv turistic. Cine a prins descult în prăajma lor poate fi condamnat la închisoare. Salazar macină aici iluzii pitorești pentru străinii mlopi.

April în Portugalia

de Valentin SILVESTRU

— pe marginea unui cîntec vechi și mereu nou despre primăvara lusitană —

Lola Flores, o femeie înaltă și mlădioasă, cu părul atît de negru, încît are reflexe albastrii, închide frumoșii-i ochi pe jumătate; cele patruzeci de viori ale orchestrei zumbăie în surdina și vocea catifelată și puternică a cîntăreței umple văzduhul cu sunetele dulci și molatice ale minunatei melodii *Coimbra* sau, cum i se mai spune, *April în Portugalia*. E un cîntec vechi și mereu nou despre izbucnirea pămîntului și florilor în primăvara lusitană, pe acest pămînt fertil care e un adevărat parc al Atlanticului. În aprilie se desfac petalele mimozelor, înfloresc cameliiile și răspîndesc parfumuri grele eucaliptii; tot atunci trandafirii își respiră amețitoarele miresme.

Tînăra cîntăreață își clatină în ritmul lent al melodiei rochia de

argint, cei ce se ospătează pe luxoasa terasă a restaurantului din inima Lisabonei își stăpînesc cuțitele și furculițele și ascultă, legănîndu-se fermecați în largile fotolii; în penumbra pieței, grupuri de copii cerșetori, aproape goi, se leagănă încîntați în același ritm; femeile de stradă rezemate de parapetul de piatră repetă în gînd aceeași melodie; șomerii întinși pe trotuare o fluieră încetșor... Întreaga piață cîntă *April în Portugalia* și cîntecul e trimis mai departe, prin microfon, în toate piețele orașelor portugheze — căci țara e mică și ce se cîntă la Lisabona se aude de la Oporto la Faro; sînt cu totul doar 92.000 kilometri pătrați.

★

Dar niciodată cîntecul nu s-ar putea răspîndi peste toate pămînturile

pe care flutură flamura portugheză, fiindcă ar trebui să acopere peste 2 milioane kilometri pătrați; în sud, pînă în Mozambic, în est, pînă în îndepărtatele colonii Goa, Macao, Timor. Portugalia este astăzi a treia putere colonială a lumii și ținuturile străine cărora le sugerează vîlaga sînt împrăștiate pe trei continente. Cîndva, demult, cam cu vreo patru sute șaiszeci de ani în urmă, cînd Vasco da Gama a debarcat uimit pe tărîmul atît de rîvnit al Indiilor, el a băut pașnic din cupa prieteniei aromatele sucru oferite de căpetenia ținutului, s-a îmbrățișat cu el și s-a întors în mica sa țară cu celele pîntecoaselor galioane pline de prețiosul piper și amețitoarea scortșoară și cu o faimă nepieritoare. Dar numai cîțiva ani mai tîrziu, tunurile amiralului Francesco de Almeida au făcut

țândări cupola de marmură a palatului Zamorinului din Calcutta și soldații înzăuați au înfipt stindardul de damasc al regelui portughez în inima însîngerată a orașului. Apoi Albuquerque a trecut prin sabia sultanatul de Malacca și și-a trimis vasele mai departe, în arhipelagul Sondelor. Alți amirali și navigatori s-au repezit cu lăcomie crudă pe marile și misterioasele guri ale fluviilor africane, în estuarele imense ale apelor americane. Împodobiți regi negri și mindre căpetenii incașe, preoți chinezi și frumoase femei indiene, și tineri malaezi au fost aduși în cuști la Lisabona, unde aurul și mirodeniile curgeau pe străzi.

Puțin i-a rămas Portugaliei din ceea ce cucerise odinioară. Dar azi, cînd se discută situația coloniilor portugheze, se face un inventar

infricoșător: sclavi negri în lanțuri, păziți cu biciul și pistolul de soldați portughezi, lucrează pământul în Angola, defrișează păduri în Mozambic, trudes pe plantațiile din Guineea portugheză, fiind exterminați cu miile. Deținuți indieni pier de foame și de sete în închisorile din Goa și Daman. Sute și sute de prizonieri politici se sting neștiuți în lagărele mlăștinoase din insulele Sf. Toma și Principe.

Acum „prinșii” nu mai sînt aduși la Lisabona ca trofee. Toți locuitorii coloniilor sînt „prinși” și sînt supuși la muncă silnică pe propriile lor pămînturi. Iar în Portugalia, zeci de mii de „prinși” de cetățenie portugheză umplu lagărele și închisorile metropolitane.

★

Firește, din sursele oficiale portugheze se pot afla multe basme cu privire la situația din țară și din colonii. În timp ce în Angola se trage cu tunurile de cîmp în răsculați, reprezentantul portughez la O.N.U. asigură că populația angoleză a optat de mult pentru unirea geografică și spirituală cu Portugalia, cei peste 4.000.000 negri stăpîniți de 80.000 de portughezi fiind actualmente niște simpli provinciali cu capitala la Lisabona. Raportul căpitanului Galvao, care a stîrnit atîta vîlvă anul trecut, arăta însă că în colonii situația e ca și acum cîteva sute de ani. „În Portugalia — a declarat nu demult directorul poliției politice (PIDE) — nu avem deținuți politici. Există doar cîțiva comuniști judecați pentru infracțiuni de drept comun...”. Dar după o statistică publicată în presa franceză, tribunalele portugheze au pronunțat lunar, în 1960, condamnări politice de cîte 60 de ani. După evadarea extraordinară din închisoarea Peniche a conducătorilor partidului comunist, în frunte cu Alvaro Cunhal, s-a aflat în ce condiții bestiale trăiesc sute de deținuți

politici în celulele submarine ale acestei sinistre temnițe. Aici sînt deținuți nu numai comuniști, ci și politicieni cu concepții burgheze, liberali și catolici ostili lui Sala-

zar. Se află muncitori de la șantierul navale, pescari, țărani, avocați, studenți, militari, toți cei acuzați sau măcar suspecți de opoziție contra regimului fascist. Poli-

ția politică poate învinui pe oricine că e „periculos pentru siguranța statului”, fără să prezinte dovezi, iar legea stabilește că „persoanele periculoase pentru siguranța statului vor fi obiectul unei internări într-un stabiliment adecvat, pentru o perioadă nedeterminată, mergînd de la 6 luni la un an și putînd să fie prelungită pe perioade succesive de cîte trei ani, atîta timp cît vor continua să fie periculoși”. În virtutea unei asemenea legi — deși cuvîntul e aici cu totul impropriu — există în „stabilimentele adecvate” oameni „invitați” aici acum 15-20 de ani. Schingiuirile sălbatice și regimul de exterminare de pe insula Peniche, din fortăreața Trafaria, din lagărul de la Parafal și din alte locuri de detențiune au făcut să piară numeroși deținuți. Printre cei care supraviețuiesc sînt orbi, infirmi, paralitici. În urma alegerilor prezidențiale din vara anului 1958, a fost numit ministru de Interne

Prospectele turistice difuzate în Europa și America de autoritățile portugheze te invită să vizitezi țara mai ales în aprilie, ca să te poți bucura de toate frumusețile ei. Da, există, de pildă, minunate bulevarde la Lisabona, crânguri de măslini pe malul Atlanticului, uriași și bătrâni palmieri în sud... Dar mizeria din cele 19 suburbii ale orașului Porto, de pildă, e atât de cumplită, încât accesul străinilor e interzis aici. Portughezul care ar conduce un turist dincolo de centrul orașului e pasibil de o pedeapsă de 8 ani închisoare grea. Un alt decret, stabilind șoselele principale drept „zone turistice”, prevede că cei ce vor fi prinși desculți pe aceste șosele vor fi de

de untelemn și șapte milioane hectolitri din celebrul vin portughez. Se pescuiesc enorme cantități de pește, se produc foarte variate sortimente de textile. Dar toate acestea îmbogățesc pe potențaii regimului, miniștri și alți demnitari, cardinali, latifundiari, mari negustori și industriași. În societățile comerciale portugheze are acțiuni Vaticanul. Poziții economice puternice stăpânește capitalul englez, majoritatea societăților de navigație și transportul în interiorul țării, pînă și tramvaiele din capitală fiind proprietate engleză. Acum au apărut și aerodromuri-propritate americană și terenuri-propritate vest-germană. Sărăcia celei mai mari părți a populației e uluitoare, 40% din populație e analfabetă, muncitorul industrial și țărănul

toți aliații îi mai acordă aceeași încredere. Recent a și declarat: „Colaborarea cu Statele Unite sub conducerea lor efectivă este pentru noi unica soluție”.

„Conducerea efectivă” a și început să se simtă. Americanii pătrund în viața politică și în armată, impozitele sporesc pentru a se face față cheltuielilor militare, mizeria maselor se accentuează, economia țării e afectată de fenomene de criză și inflație monetară. În același timp însă, crește organizarea subterană a opoziției, în colonii izbucnesc din ce în ce mai frecvente revolte, poziția internațională a țării e șubredă, prestigiul ei mondial foarte scăzut. Capturarea de către căpitanul Galvao a vasului „Santa Maria” a fost un semn. Evacuarea orașelor angoleze și înfringerile

① În orașele Portugaliei nu se văd schele, nu se construiește. Și totuși, în bugetul unuia din ministere există un capitol mare de cheltuieli pentru construcții. E vorba de bugetul Ministerului de Interne și de construcția de închisori.

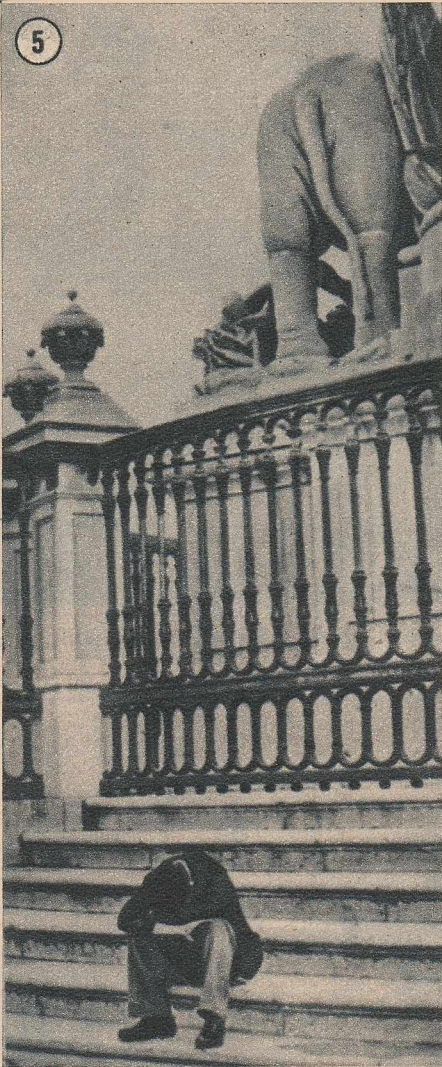
② „N-avem colonii, ci provincii portugheze peste mări” — declară reprezentantul lui Salazar la O.N.U. „Voi nu sinteți portughezi, ci vite de muncă africane” — le spun reprezentanții lui Salazar angolezilor. Iată un aspect al unei asemenea... discuții, între colonialiști și negri, la Luanda.

③ Țărâmul iberic al Atlanticului e foarte bogat în pește. Pescarii portughezi sînt însă printre cei mai săraci oameni din Europa. Nevestele lor spun, așteptîndu-și bărbații plecați în larg: „Orice ar aduce, pe fundul bărcii rămîne lipită sărăcia”.

④ Echipată de americani și instruită de englezi, armata lui Salazar se prezintă spectaculos la parăzi. Dar în colonii a început să fie pusă pe fugă de negri înarmați cu sulite și măciuci.

⑤ În inima Lisabonei, unul dintre cei ce fac parte din marea armată a șomerilor...

⑥ Muncitoare portugheze: ele nu cunosc ceea ce se cheamă orar de muncă, asigurări sociale, drepturi sindicale — scrie o revistă engleză — au cel mai scăzut indice de trai din Europa...

un oarecare Pirez. După o lună el și-a prezentat demisia. 26 de persoane numite pe rînd de șeful statului în această funcție au refuzat onoarea suspectă de ministru. Cel de-al 27-lea, care a acceptat postul, e ofițerul Arnaldo Schulz; el a făcut școala în Germania hitleristă și a fost falangist în războiul civil spaniol.

Cam în aceeași vreme cînd directorul poliției declara că în Portugalia nu există prigoană politică, directorul închisorii din Caxias afirma public, cu cinism, că a primit dispoziție „să lichideze toți deținuții politici”.

asemeni condamnați la închisoare. În acest fel s-a interzis accesul pe șoselele asfaltate pentru zeci de mii de locuitori care, după cum observă revista engleză „New Statesman”, „n-au cu ce se încălța”. În multe sate oamenii trăiesc ca acum două-trei sute de ani, nu cunosc nici una din cuceririle civilizației moderne. „Viața, mai ales la țară — recunoștea într-un reportaj ziarul portughez *O Seculo* — seamănă cu a trogloditilor. Acolo oamenii trăiesc în adevărate caverne”.

Și, cu toate acestea, Portugalia e o țară bogată. Arborii din munți dau aproximativ un milion de chintale de plută anual. Într-un an se obțin jumătate milion hectolitri

portughez au, conform indicilor publicați de presa economică britanică, cel mai scăzut standard de viață din Europa.

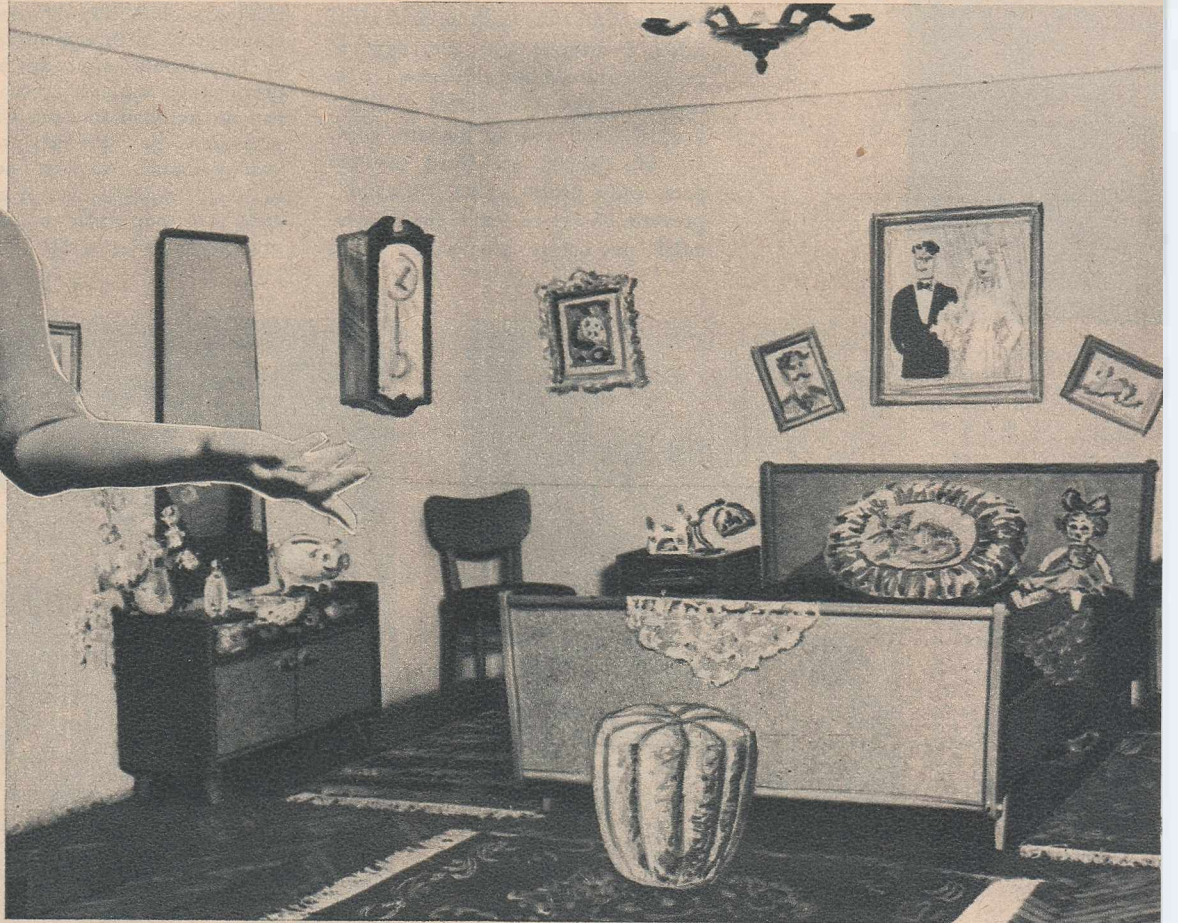
Numeroase date arată că regimul fascist din Portugalia a devenit cu totul nesigur. Antonio Oliveira de Salazar, acest dictator fascist în vîrstă de 72 de ani, care și-a definit încă din 1933 dictatura ca „o republică corporatistă și autoritară”, guvernînd cu metode ale evului mediu și avînd drept prieteni intimi pe generalul Franco, pe cancelarul Adenauer și pe fostul președinte Eisenhower, este urît de moarte de poporul portughez. El se bizuie acum pe N.A.T.O., dar nu

din alte colonii sînt alte semne care prevestesc sfîrșitul dictaturii.

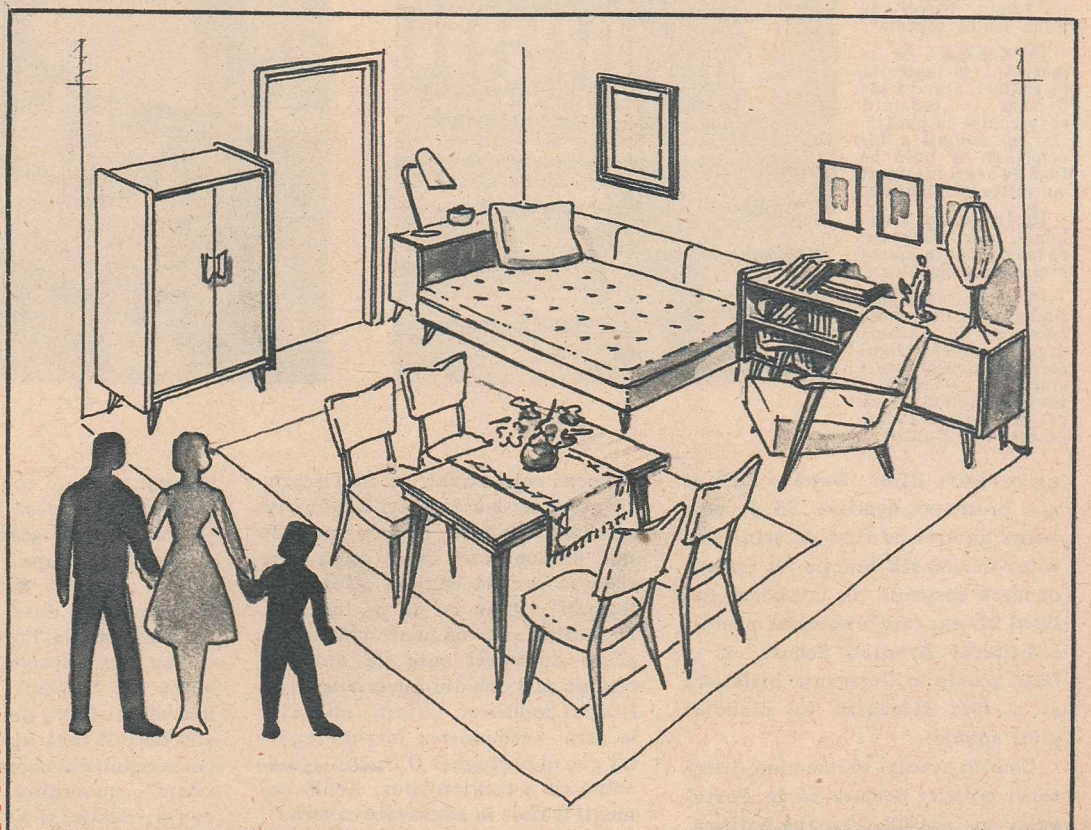
Lola Flores și-a încheiat prima parte a programului. Un ziarist îi pune cîteva întrebări. Da, acum mai cîntă aici, dar din luna mai încolo nu va mai cînta pe terasa restaurantului din inima Lisabonei. Aici a fost angajată și se va produce o orchestră americană cu o dizeuză de origine germană. După cum vedeți — suride cîntăreața — acest aprilie aduce schimbări în Portugalia...

Și în amurgul portocaliu revărsat peste oraș toți ascultă din nou pătimașul și frumosul cîntec...

FRUMOSU

Așa nu! Excesul de tablouri, pernițe, vase, bibelouri dă încăperii un aer bătrânesc, încărcat.

Într-un apartament de două camere, locuit de trei persoane, încăperea mai mare poate fi folosită drept cameră de zi și amenajată după sugestiile oferite în această schiță.

la noi acasă

Așa da! Simplitatea este condiția esențială a unui interior modern.

Nu vi s-a întâmplat și dv. ca, trecând într-o seară prin dreptul unei ferestre deschise, să încercați a reconstitui — din fărîma de decor casnic zărită în fugă — ceva din gusturile locatarului, din personalitatea lui? Pentru că, orice s-ar spune, pe om îl cunoști nu numai după prieteni, ci și după obiectele cu care se înconjoară și în mijlocul cărora trăiește. Pînă în pragul casei sale, de estetica străzii, a vitrinei, a parcului, au răspuns alții; dar de aici încolo el, locatarul, devine responsabilul frumosului casnic. El va imprima încăperii gustul său, el îi va crea atmosferă, fizionomie. Atît de des rostitul „acasă”, cu rezonanțe pline de căldură evocînd intimitatea familiei, a devenit astăzi mai pretențios ca oricînd. În condițiile ritmului intens al noilor construcții, el își formulează drepturile cu

← O cameră încărcată cu tot felul de nimicuri demodate arată întocmai ca o femeie care și-a combinat ținuta dintr-o pălărie cu pene de struț, o canadiană sport, niște mărgelile strălucitoare și o fustă încrețită. V-ar place un asemenea ansamblu vestimentar?

fermitate. Să-i dăm... dreptate: linia simplă și elegantă a exteriorului, coloritul delicat al fațadei, silueta modernă a întregului bloc nu îți permit să ascunzi în spatele lor un interior încărcat, bătrînesc, de un gust îndoielnic. Ar fi o contradicție flagrantă, o frîngere a armoniei. Închipuiți-vă cum ar arăta, peste o fereastră largă ce cheamă lumina, o perdea încărcată cu amorași și flori roșii de mac sau una în valuri-vălurele, bună de un decor teatral-parodie; sau imaginați-vă cum se potrivește, într-un mobilier simplu și modern, perna cu volanul de catifea înconjurînd un pîsoi lucrat în „punctul dracului”, pendula moștenită de la bunica, poza de la nunta părinților, cea pe blană a primului născut și fotografia bunicii pe cînd făcea armata; și cum s-ar prezenta sufrageria ai cărei pereți ar trebui să suporte povara așa-ziselor tablouri cu pepeni roșii, struguri verzi și pere galbene, al cărei bufet poartă în circă o grămadă de căței, pești, căluți și pitici din porțelan, precum și flori din scoici sau de hîrtie și unde masa este sufocată de greutatea unui covor peste care au invadat tot felul de șervețele brodate.

De fapt, pentru a vedea toate acestea nu e necesar un efort de imaginație prea deosebit — și nu

numai pentru că alăturatele desene caricaturale vă fac acest oficiu plastic. Ci pentru că, din nefericire, le mai întîlnim în unele case ai căror locatari, conservatori în materie de decorație interioară, nu vor să renunțe la ele. Ei bine, trebuie să înțelegem cu toții: epoca mobilierului întunecat și greoi, a excesului de ornamentație, a trecut. Burghezul și-a creat un interior pe măsura gustului său, ade-

Efectul obținut prin colorarea diferită a pereților este — precum se poate vedea și în fotografie — deosebit de decorativ.

sea dubios, în care abundența de mobilă masivă și încărcată trebuia să-i demonstreze bogăția. Astăzi însă, blocurile noi, mobilierul nou,

Așa nu!

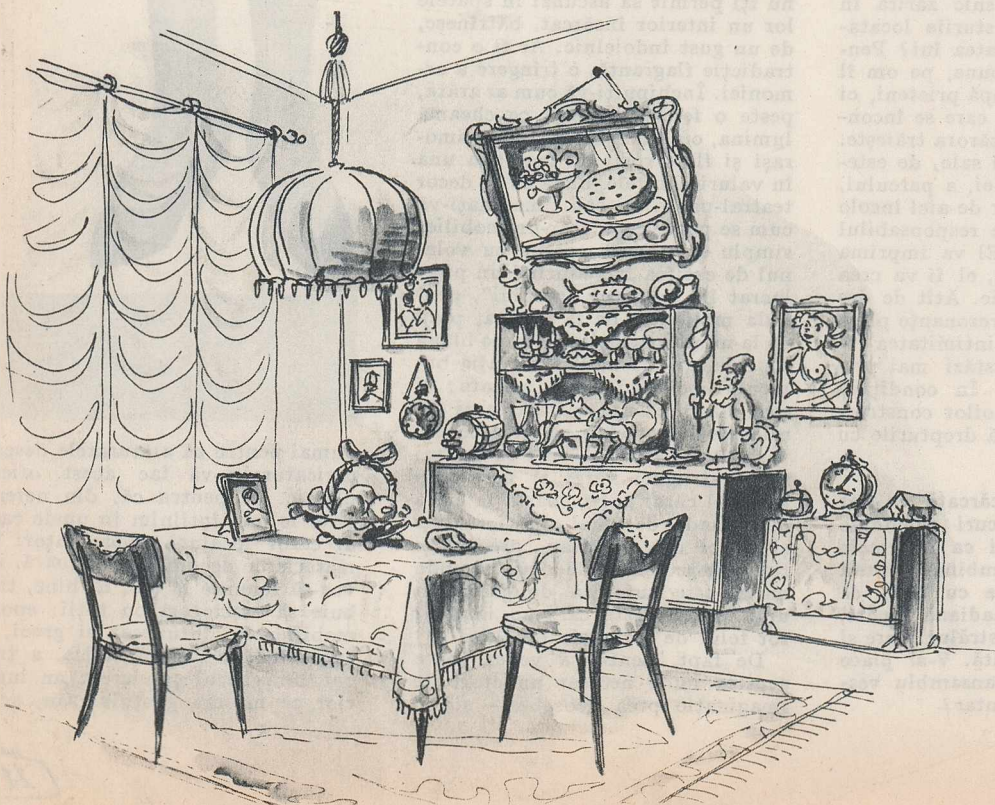
noile obiecte de decor sînt toate pentru cei ce muncesc, pentru constructorii socialismului; așadar ele cer un frumos pe măsura vieții de azi a acestora.

În acest sens, se simte nevoia să ne gîndim cu mai multă grijă

la felul în care ne decorăm interiorul, urmînd linia simplă și modernă a exteriorului noilor clădiri. Paginile de față intenționează să dea cîteva sfaturi și, pentru a vi le oferi cu competență, ne-am consultat cu un specialist

în materie, tovarășul Vasile Rado, arhitect decorator, membru al Comitetului de stat pentru construcții, arhitectură și sistematizare.

Așa da!

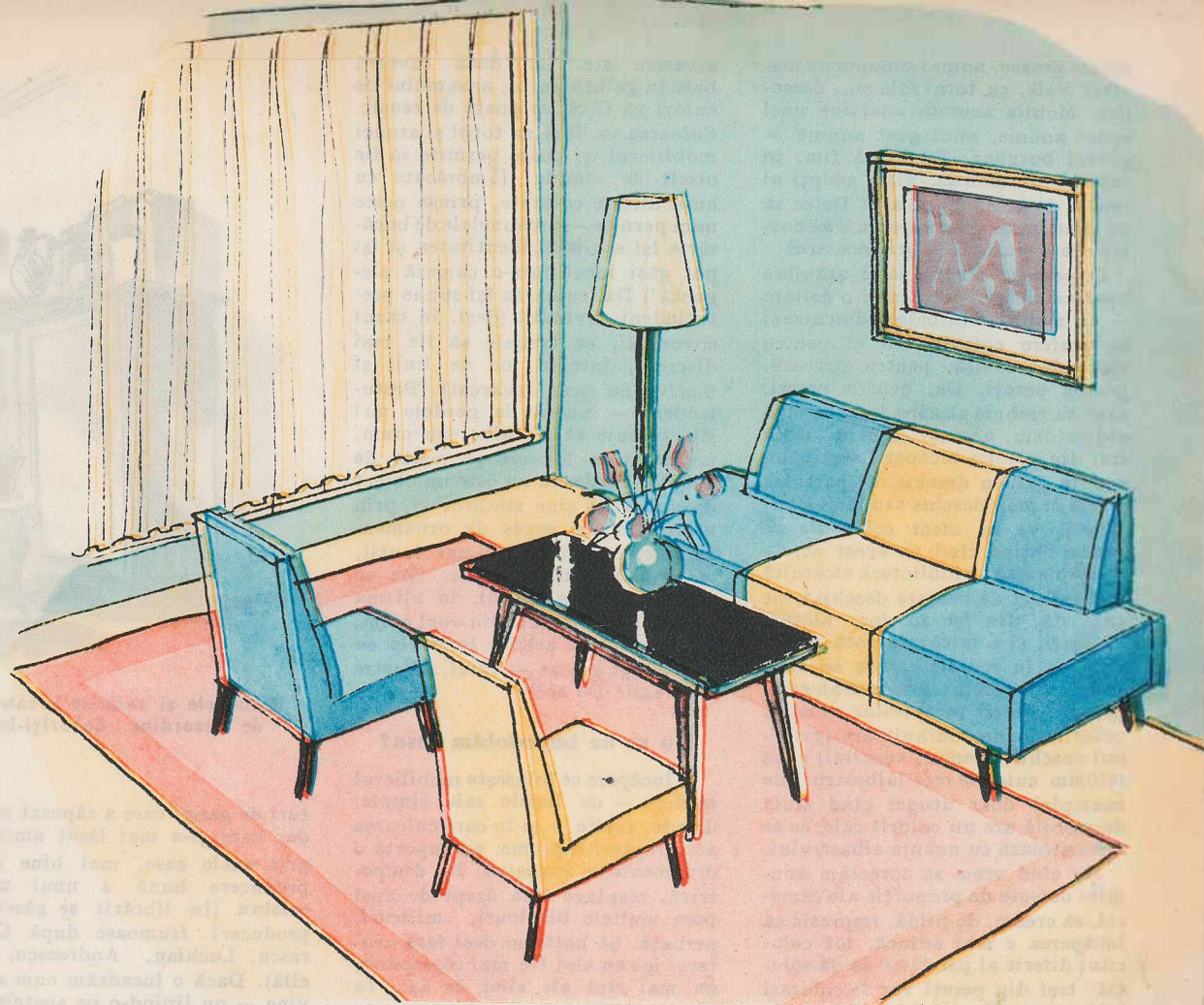

zizare, care a realizat și desenele alăturate.

Nimic la întâmplare

...Prin urmare vrem să ne amenajăm interiorul sau poate să-l reamenajăm, completându-l cu anumite piese, înlocuind altele. E o creabă care nu trebuie făcută la întâmplare, doar pentru că am văzut la vecin sau într-o vitrină o anumite piesă „cam cum ne-ar trebui nouă” și am dorit-o neapărat. Interiorul nostru trebuie să aibă armonie, obiectele sale să se asorteze unele cu altele în așa fel încât totul să răspundă și să se adapteze necesităților noastre de viață. Există o prejudecată după care un apartament nu e mobilat cumsecade, dacă nu are dormitor (sau cel puțin studio), dacă nu are în vecinătatea acestuia o sufragerie sau dacă nu înghesuie în aceeași cameră ambele garnituri. Dar, ca orice prejudecată, și aceasta a căzut răpusă de vreme și de bunul simț, care a dovedit că garniturile clasice nu mai corespund azi — sau corespund rareori — nevoilor de viață. Ce e bine să conțină apartamentul nostru, cum trebuie să-l aranjăm, presupunând că el e alcătuit, în afară de dependințe, din două camere — una mai mare și o alta mai mică — și că familia se compune din trei persoane (a treia fiind un copil sau unul din părinții soților)?

În concepția arhitectului care a proiectat acest apartament, camerei mari i s-a atribuit rostul unei încăperi în care familia își petrece mare parte din zi, ia masa, urmărește emisiunea televiziunii, primește un oaspete. Dar tot aici loarme noaptea copilul sau bunica, așa încât vom găsi loc unei canapele; vom plasa într-un colț masa dar nu una masivă, de sufragerie, ci una mai delicată, extensibilă și vom rezerva un loc grupului de odihnă — fotolii, măsuța cu radio sau televizor. Să nu uităm etajerele pentru bibliotecă și locul unde copilul își va face lecțiile — care poate foarte bine fi o planșetă ce se desface dintr-un raft al bibliotecii. În acest caz, cealaltă cameră poate fi folosită ca dormitor al părinților și mobilată ca atare — cât mai simplu și discret. Vă sfătuim

Iată o sugestie după care vă puteți combina culorile unui colț de odihnă.

Și simplele scăunele de bucatărie își schimbă identitatea, atunci când sînt îmbrăcate cu mici perne și huse de diferite culori. Pe pereți se poate de asemenea prinde, în dreptul fiecărui scaun, câte o pernă.

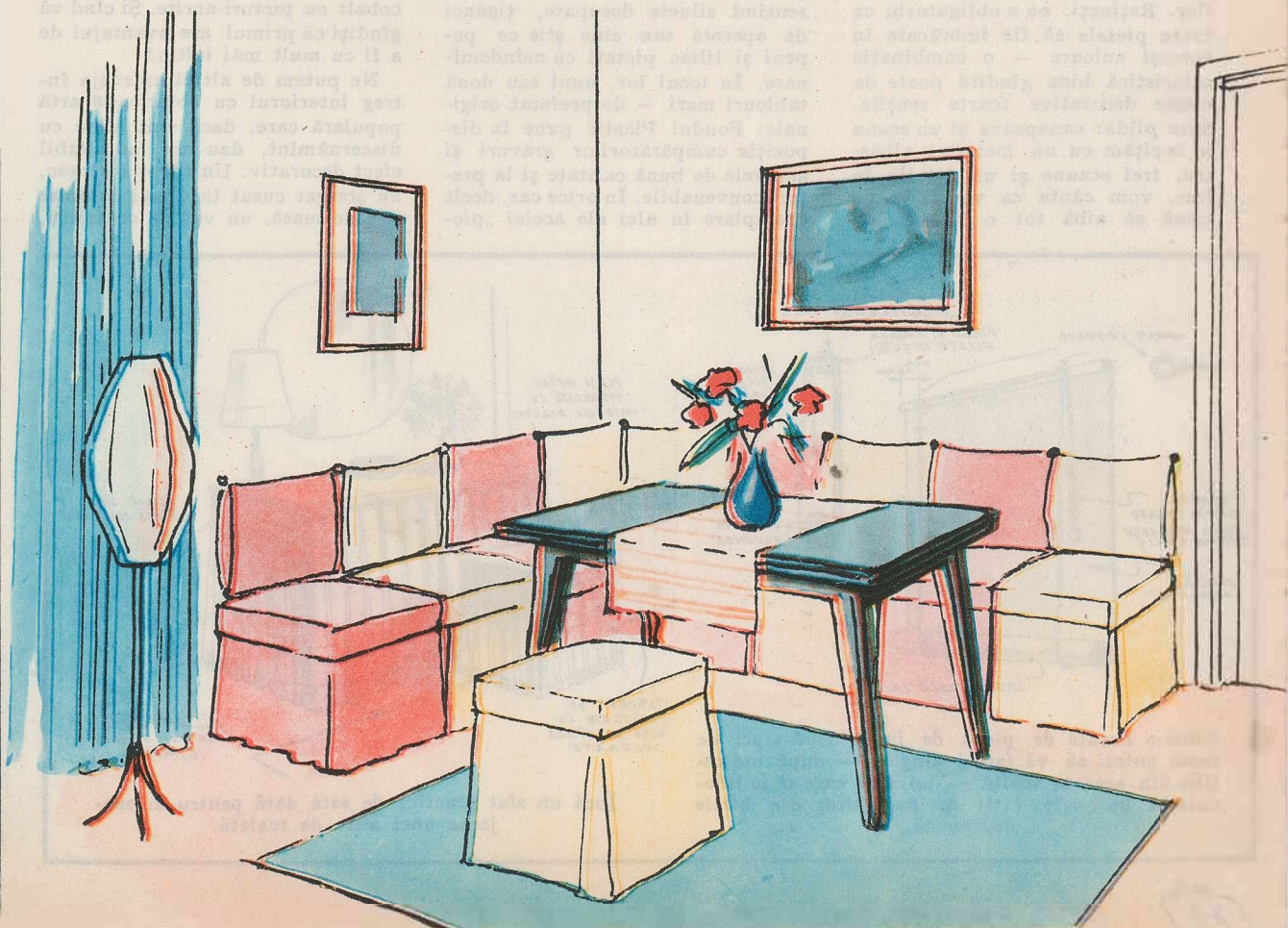
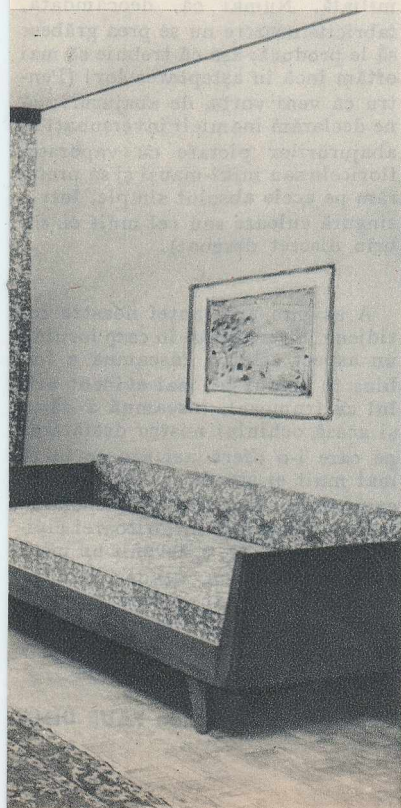

să preferați și pentru această încăpere, în locul greoiului studio cu nelipsita-i ladă de căpățîi, o canapea largă, comodă. În ultimul timp, Ministerul Economiei Forestiere a luat buna măsură de a se fabrica în întreprinderile sale mobilier alcătuit din 12-15 piese diferite, toate în același stil; cumpărătorul are astfel posibilitatea de a-și alege și compune mobilierul după necesități, fără a fi obligat să amestece cu acest prilej și stilurile

diferitelor mobile din încăpere. (Dar de ce oare magazinele le vînd, de cele mai multe ori, în garnituri fixe?)

Culorile au cuvîntul

Și acum culorile... De ce să credem că frumoasă e numai mobila închisă la culoare, furniruită cu nuc și lustruită oglindă? De ce să luăm drept mobilă bună și solidă numai mesele și paturile cu pi-

cioare groase, numai dulapurile masive? Fals, cu totul fals și... demodat. Mobila aceasta aparține unei epoci anume, unui gust anume — gustul burghez. De ce să fim, în materie de mobilă, niște adepți ai modei de acum 30 de ani? De ce să ne însușim un gust care nu e al nostru, care nu e al epocii noastre?

O pereche tină ră să și aranjeze apartamentul — fără nici o ezitare — cu mobilier în culori deschise și să prefere culorile vii și pentru stofa de mobilă, pentru covoare, pentru pereți. Da, pentru pereți, care nu trebuie să aibă toți, în mod obligatoriu, aceeași culoare. Dacă trei din pereții încăperii sînt colorați în galben deschis, al patrulea poate fi mov deschis sau ciclamen! Gîndiți-vă ce efect coloristic se poate obține cînd pe acest perete se amplasează o bibliotecă alcătuită din rafturi de culoare deschisă, pe care stă, din loc în loc, alături de cărți, și o mică statueta sau o vază — în spatele cărora se vede culoarea peretelui. E bine să alegem, pentru pereții încăperilor noastre, culorile calde, odihnitoare (galbenul deschis, cremul, vernilul) și să folosim culorile reci (albastrul, de exemplu) doar atunci cînd stofa de mobilă are un colorit cald ce se armonizează cu nuanța albastrului.

Iar cînd vrem să corectăm anumite defecte de proporție ale camerei, să creăm, de pildă, impresia că încăperea e mai adîncă, tot coloritul diferit al pereților ne dă soluția: trei din pereți vor fi colorați într-o nuanță deschisă (bleu, de exemplu), iar cel de-al patrulea va avea o culoare mai închisă (cărămizie, să zicem) și atunci se naște imediat impresia de adîncime.

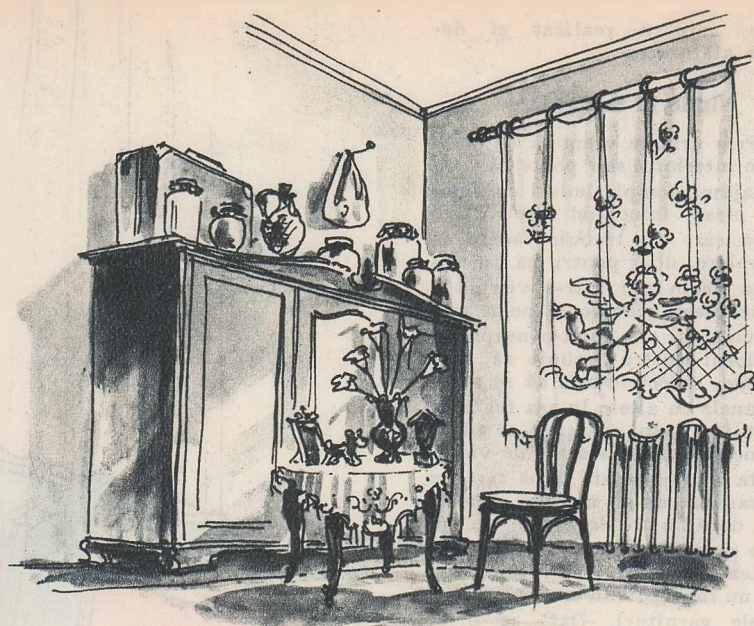
Dacă încăperea este scundă, atunci e recomandabil ca nuanța tavanului să fie foarte deschisă, albă chiar: dintr-o dată camera va părea mai înaltă.

În ce privește textilele din încăpere, vă sfătuim să alegeți cu curaj culori vii, imprimeuri în dungi intens colorate sau în flori (numai flori mari, deoarece cele mici fărîmițează și îngreunează) pentru husele canapelei, studioului, fotoliilor. Rețineți: nu e obligatoriu ca toate piesele să fie îmbrăcate în aceeași culoare — o combinație coloristică bine gîndită poate da efecte decorative foarte reușite. Spre pildă: canapeaua și un scaun le tapetăm cu un material albastru, trei scaune și un fotoliu în frez, vom căuta ca vasul de pe masă să aibă tot o nuanță de

albastru etc. Iar dacă covorul bate în galben auriu, ansamblul de culori va fi cît se poate de reușit. Culoarea va domina totul și atunci mobilierul își poate permite să fie oricît de simplu. (Îmbrăcate cu huse diferite colorate, prinse peste mici pernițe — și scaunele de bucătărie își schimbă identitatea și își pot găsi locul într-o cameră elegantă!) Da, culoarea își spune pretutindeni cuvîndul (deși, în cazul covorului, ea trebuie să fie mai discretă, într-un joc de linii și motive nu prea încărcat). Pretutindeni — numai la perdele nu! Ele trebuie să fie albe sau crem, iar țesătura lor cît se poate de simplă. Perdeaua nu este un obiect decorativ de sine stătător și, prin urmare, orice exces de ornamentație este aici nu numai inutil, ci de-a dreptul inestetic. (De ce oare se fabrică la noi, în ultima vreme, niște perdele din voal crem, împovărate și urîțite la poale cu trei dungi groase — verzi, albastre sau roșii? De ce?)

Cu ce ne împodobim casa?

O încăpere ce folosește mobilierul modern — cu liniile sale simple, drepte, zvelte — și în care culoarea are drepturi supreme, nu suportă o ornamentație excesivă, ba dimpotrivă, respinge fără drept de apel prea multe bibelouri, milieuri, pernuțe. Să hotărîm deci fără cruțare: jos cu ele! Nu mai corespund, nu mai sînt ale zilei de azi. În locul pernelor cusute de mama în clasele primare, una singură, dintr-un material în dungi colorate — dacă stofa canapelei e simplă; sau o pernă dintr-un material uni, cînd cel al studioului este cu flori. Și, bineînțeles, în ambele cazuri, atenție la asortarea culorilor. Putem de asemenea îmbrăca o perniță în materialul huselor din încăpere — soluția se dovedește practică și ușor de realizat. Dacă am scos din cameră milieurile din ață pescărească și cutiile din scoici „suvenir de la mare”, să nu ne fie milă nici de micile tablouri lucrate într-un gobelin indoielnic, de cele reprezentînd siluete decupate, țigănci de operetă sau cine știe ce pepeni și liliac pictați cu neîndemînare. În locul lor, unul sau două tablouri mari — de preferat originale: Fondul Plastic pune la dispoziția cumpărătorilor gravuri și acuarele de bună calitate și la prețuri convenabile. În orice caz, decît exemplare în ulei ale acelei „pic-

Borcanele și valizele urcate pe dulapuri dau o neplăcută impresie de dezordine. Coboriți-le deci deîndată și găsiți-le alte locuri.

turi de gang” care a răposat la noi, dar care și-a mai lăsat amintirea prin unele case, mai bine o reproducere bună a unui tablou celebru (în librării se găsesc reproduceri frumoase după Grigorescu, Luchian, Andreescu, Băncilă). Dacă o încadrăm cum se cuvine — nu lipind-o pe spatele vreunui geam, ci dîndu-i o ramă de calitate — reproducerea va căpăta o evidentă valoare decorativă. Și încă un sfat: nu vă luați după unele vitrine care vă invită să cumpărați tot felul de păsărele din janilie, păpușe din lemn, căței mopși din sticlă. Alegeți cu grijă doar trei-patru obiecte decorative — un vas cu flori, un platou, o statueta — care să aibă o linie simplă, elegantă și să corespundă coloritului și întregii personalității a interiorului. Un vas de ceramică românească neagră poate fi, în unele cazuri, tot atît de frumos ca și unul din cobalt cu picturi aurite. Și cînd vă gîndiți că primul are avantajul de a fi cu mult mai ieftin!

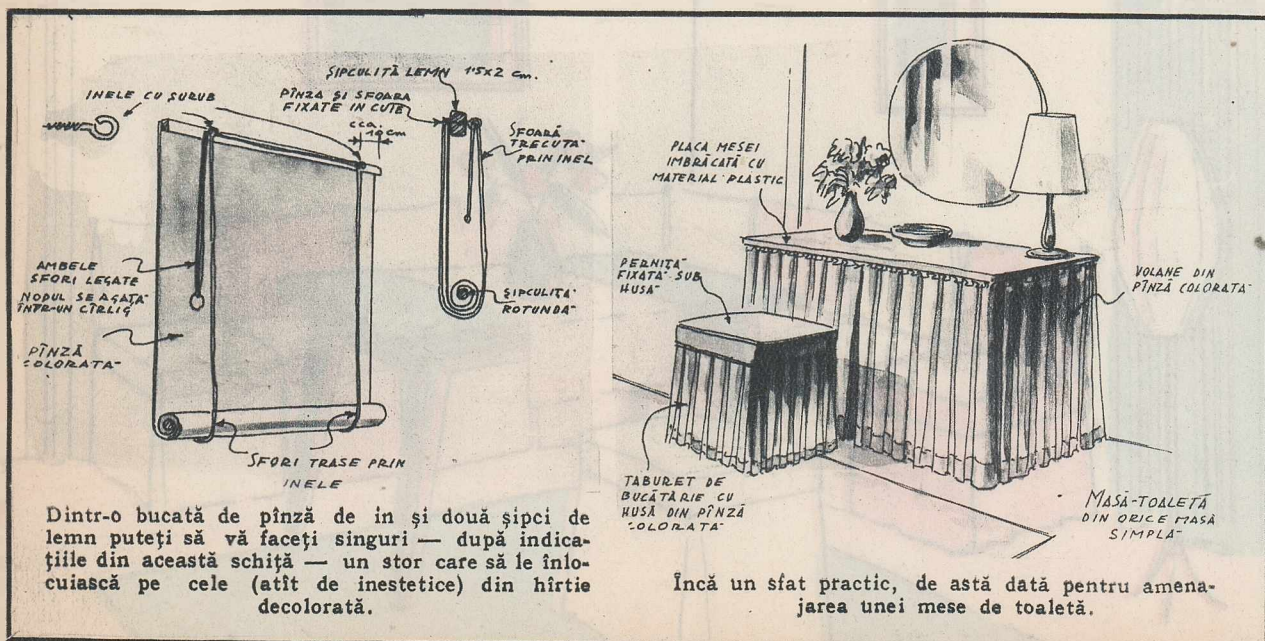
Ne putem de altfel amenașa întreg interiorul cu obiecte de artă populară care, dacă sînt alese cu discernămint, dau un admirabil efect decorativ. Un covor oltenesc, un ștergar cusut în dungi colorate pus pe masă, un vas de ceramică,

cîteva farfurii pe un perete, o pernă cu motive populare aruncată pe materialul uni al canapelei, iată o combinație reușită. Să avem grijă, însă, a nu mai aduce în acest interior alte obiecte de ornamentație în cu totul alt stil, pentru că riscăm astfel să nu mai obținem simplitatea elegantă ce am dorit-o.

Încă un cuvînt despre lămpi. Știm cu toții că vremea lustrelor încercate cu farfurii de sticlă colorată a apus de mult (și numai magazinele noastre par a nu fi informate în această privință, punînd încă în vînzare — alături de veioze tot mai frumoase — și asemenea lămpi anacronice!). E de preferat acestora — din toate punctele de vedere — un glob simplu sau o farfurie mare de sticlă. Pentru că, în afară de lampa fixată în tavan, putem ornamenta interiorul nostru cu acele frumoase lămpi cu picior, care — bine amplasate — dau plăcute efecte de lumină. Un lujer lung de metal, un abajur mare din carton plisat și lămpa e gata să stea „în picioare” lîngă un fotoliu, pe o măsuță sau pe un dulăpior și să creeze o intimă atmosferă familială. Numai că, deocamdată, fabricile noastre nu se prea grăbesc să le producă, așa că trebuie să mai oftăm încă în așteptarea lor! (Pentru că veni vorba de abajururi: să ne declarăm inamicii înverșunați ai abajurilor pictate cu vapoare, floricele sau miki-mauși și să preferăm pe acele absolut simple, într-o singură culoare sau cel mult cu un briu discret desenat).

A asigura ambianței noastre cotidiene, interiorului în care locuim, un aspect estetic, înseamnă a îmbina în modul cel mai evident utilul cu frumosul, înseamnă a dărui și acasă ochiului nostru desfătarea pe care i-o oferă azi din ce în ce mai mult și strada, și clădirile, și expozițiile. Constructorul socialismului, creator al înfloritoareii civilizații socialiste, a devenit un mare amator de frumos. Așadar, printre oaspeții pe care îi primim cu drag la noi acasă, să invităm încă unul, pe care-l putem înscrie definitiv în fișa de imobil: frumosul!

Sanda FAUR-DIMA

grădini electrice

de Wilfred BURCHETT

Cunoscutul ziarist australian Wilfred Burchett, autorul unor serii de reportaje — dintre care „La sud de paralela 17” și „Pe Mekong în sus” — au fost traduse și în limba română — a scris recent o carte despre Uniunea Sovietică.

În fragmentul din capitolul consacrat științei sovietice pe care-l prezentăm mai jos, Burchett vorbește cu multă admirație despre lucrările academicianului sovietic A.F. Ioffe (decedat în 1960), distins post-mortem cu Premiul Lenin, și despre invenția acestuia, grădinile „electrice” — care permit cultivarea legumelor și fructelor în casă, pe cale științifică.

Ioffe, printre primii, a arătat rolul grandios ce-i revine fizicii în perfecționarea metodelor de sporire a producției agricole. La propunerea lui a fost creat la Leningrad un institut agrofizic de tip nou, pe care marele fizician l-a condus timp de aproape treizeci de ani.

↑Așa arată grădinile „electrice” ale Institutului agrofizic din Leningrad. Roșiile cultivate aici au, drept soare, puternicele lămpi electrice cu oglinzi — și, drept sol, ceramică poroasă, alimentată de două ori pe zi cu o soluție nutritivă. După cum se vede, acest lucru nu le deranjează oțuși de puțin; dimpotrivă, pentru a se dezvolta și a fi bune de cules, ele n-au nevoie decât de 60 de zile, ajungând la o producție de 20 kg roșii de calitate superioară pe m.p. În plus, în aceste grădini se culeg șase recolte pe an. În fotografie: colaboratorul științific L. Aleksandrova, recoltând roșii.

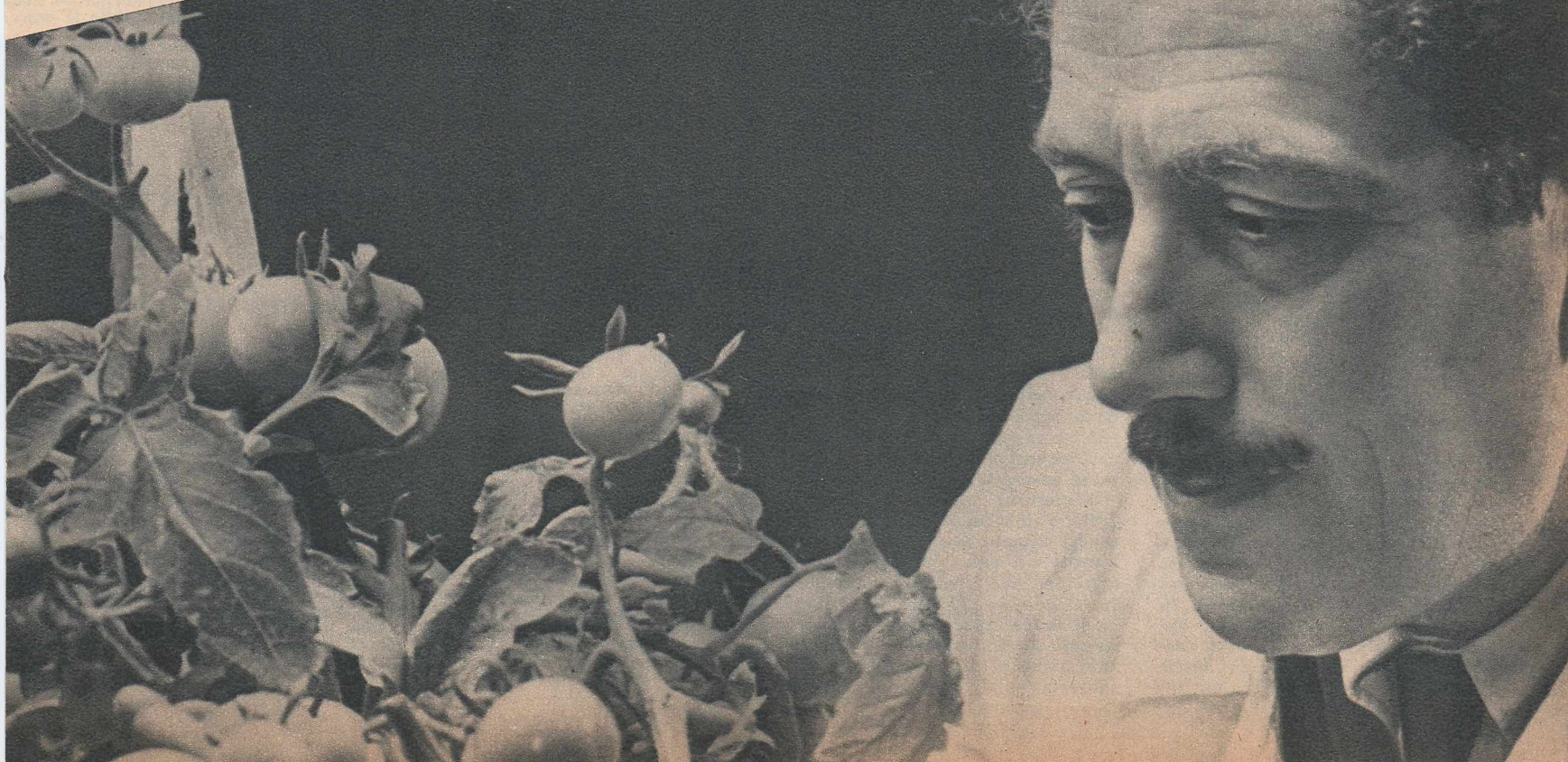
Cercetările Institutului agrofizic din Leningrad, creat în 1932 și unic în felul său în lume, sînt extrem de valoroase, dată fiind importanța sarcinilor pe care și le-a propus. Într-un articol publicat la începutul anului 1960, academicianul Ioffe, vorbind despre foloasele aplicării electronicii în creșterea plantelor, arăta unele rezultate obținute de el în acest domeniu. Cîteva luni mai târziu, savantul sovietic a obținut rezultate mai însemnate

și mai variate. Astfel, pe calea experiențelor efectuate cu tenacitate și pasiune, Ioffe a reușit să stabilească pentru fiecare cultură condițiile optime de dezvoltare, în funcție de cantitatea și calitatea luminii, de temperatură, de umiditate și de nutriție. El afirmă că, în aceste condiții, create cu ajutorul electricității și al electronicii, ar putea fi obținute roșii în 60 de zile în loc de 120, necesare în mod normal, roșii savuroase la gust și cu un conținut mai bogat în zahăr și

vitamine. Producția pe fiecare metru pătrat de teren ar ajunge pînă la 20 kg de roșii, ceea ce ar crea reale posibilități de aprovizionare a populației, în tot timpul anului, cu legume și fructe proaspete, la prețuri convenabile.

Dar pentru aceasta este nevoie de o aparatură specială. Aici își

Profesorul B. Moșkov cercetînd „plantația” de roșii din grădina „electrică”.

spune cuvîntul colectivul Institutului agrofizic din Leningrad. Tehnica agricolă a viitorului, experimentată de institut, este de-a dreptul uluitoare. Există aci aparate care înregistrează, la un post central, temperatura, umiditatea solului și a aerului, intensitatea luminii, viteza și direcția vîntului, ba — dacă e nevoie — chiar și temperatura frunzelor. Și toate acestea se fac cu ajutorul unor semiconductori. Aparatele sînt extrem de mici dar, asemenea unor paznici vigilenți, ele observă tot ce se întîmplă în jurul lor, înregistrînd chiar și cele mai neînsemnate fenomene. Interesant este că rolul lor nu se rezumă numai la cel de simplu observator. De pildă, în momentul în care aparatul semiconductor care măsoară cantitatea de apă evaporată semnălează o reducere de umiditate, în mod automat intră în funcțiune sistemul de irigare și plantele primesc apa necesară.

Astfel se petrec lucrurile într-o grădină „electrică”.

De altfel mecanizarea și electricizarea sînt folosite din ce în ce mai mult în agricultură, iar semiconductorii fac posibil ca automatizarea și controlul de la distanță să fie introduse oriunde. O serie de aparate noi și ingenioase așteaptă să fie produse în serie, altele sînt pe cale de a fi puse la punct. Visul lui Ioffe, ca agricultura să fie înzestrată cu un sistem de aparate la fel de sensibile ca acelea pe care le posedă multe întreprinderi industriale, prinde viață. Acestui scop i-a închinat el întreaga sa putere de muncă lucrînd neobosit, cu ajutorul colectivului institutului creat din inițiativa sa.

Continuînd experiențele cu grădinile „electrice”, Ioffe, împreună cu colaboratorul său, prof. Moșkov, au demonstrat în mod concret rentabilitatea acestora. Ei au reușit să recolteze pînă la 20 kg de roșii la fiecare ciclu de 60 de zile, realizînd într-un an peste 100 kg de la 36 plante pe metru pătrat. Acesta reprezintă un record mondial atît în ceea ce privește perioada de creștere și coacere, cît și în ce privește cantitatea de roșii obținute. Crescute fără sol și fără lumina soarelui, ele sînt de o calitate și aromă superioare celor răși legume crescute în mod natural.

„Acele cifre — spunea Ioffe — arată lîmpe de cît de puțin cunoaștem noi potențialul producției de fructe și de legume. Și este explicabil. În natură, plantele sînt supuse deseori unor mari încercări. Ele suferă de pe urma înghețului, a secetei, cîteodată de prea multă umiditate sau de prea puțin soare. Cultura depinde în mare măsură de sol și complexa sa compoziție.

Fizica, chimia și biologia asigură însă plantelor toate elementele de care au ele nevoie — lumină, căldură, hrană. Căldura și lumina sînt furnizate de lămpile electrice. Un mediu nutritiv artificial, în care se fixează rădăcinile, înlocuiește solul. Cea mai importantă problemă este lumina; ea este creată de un soare artificial. Ce elemente din spectrul solar sînt necesare pentru diferitele specii de plante? Care din ele sînt dăunătoare? Toate acestea au trebuit să fie lămurite. Am experimentat diferite aparate, pînă am ales, în cele din urmă, lămpile reflector pentru încălzit. Defectul consta în aceea că le încălzeam în mod excesiv cu raze infraroșii, dar am reușit să înlăturăm acest neajuns, absorbînd o parte din razele infraroșii cu filtre fine de apă, in-

stalate în lămpi. Acum putem spune ce fel de lumină, ce fel de raze sînt cele mai eficiente pentru creșterea plantei și pentru recolta cea mai bogată.

Un studiu amănunțit despre comportarea plantei în mediul artificial ne-a ajutat să descoperim noi aspecte în biologia ei, în procesul de fotosinteză și de nutriție a rădăcinilor. Elementele termice semiconductoare de dimensiuni minuscule semnalează momentul cînd planta a beneficiat de lumină suficientă; ne anunță cînd s-o lăsăm să „doarmă” și cînd s-o „trezim”.

Grădinarii știu foarte bine că, pentru a avea rezultate în obținerea de noi varietăți, este necesară o perioadă de mai mulți ani. Dacă experiența nu reușește într-un an, trebuie să aștepti pînă la anul următor. De calendar nu poți să nu fii seama. Cultura cu ajutorul luminii nu cunoaște însă anotimpuri. Afară de asta, timpul de creștere este redus la jumătate. De aceea este ușor de înțeles că grădinile „electrice” cu ciclurile neîntrerupte de recoltă reprezintă o contribuție remarcabilă în procesul de transformare a naturii”.

Academicianul Ioffe afirma că același sistem ar putea fi aplicat tuturor plantelor, chiar și grîului, care necesită „zile lungi de lumină”, inexistente în climatul nordic.

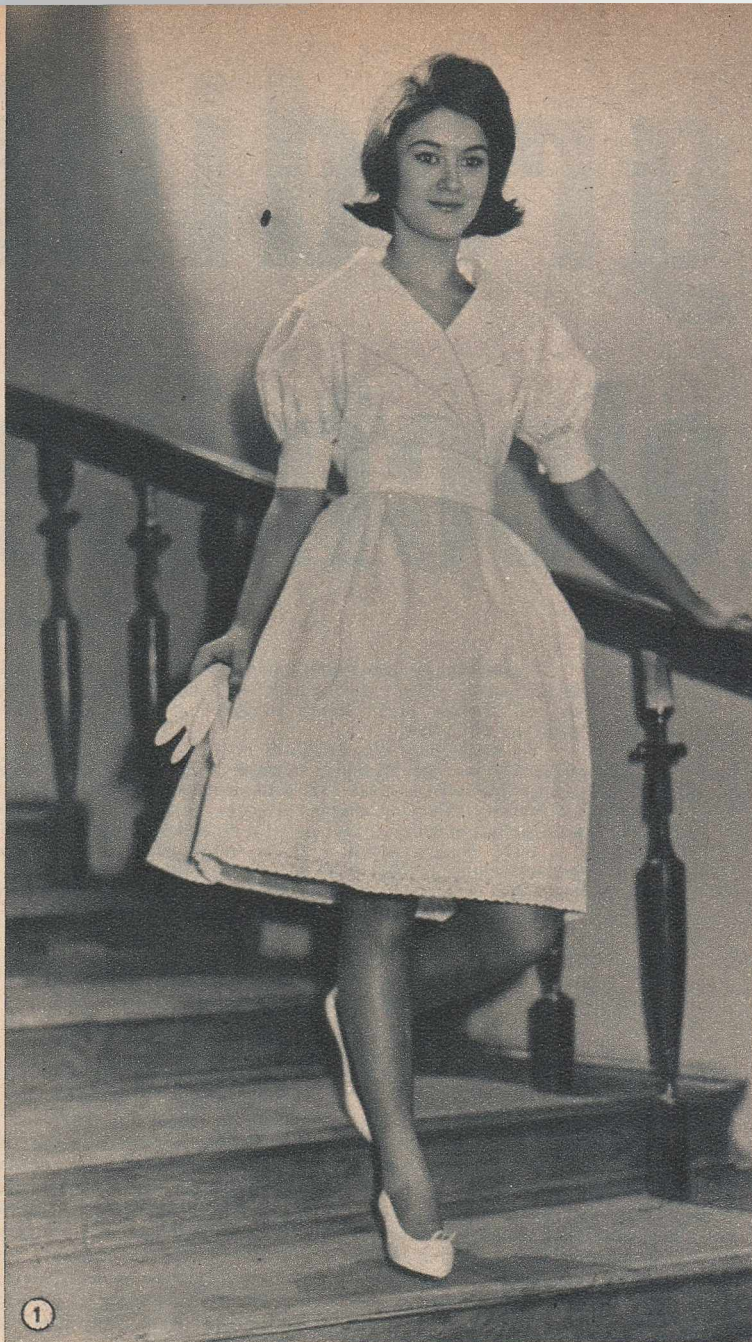
Îl preocupa de asemenea problema prețului de cost. Fiecare jumătate de kilogram de roșii necesită aproximativ 100 kWh de electricitate, consumați de sisteme de lămpi de 300 wați, care ard timp de 14 ore pe zi. Electricitatea împreună cu hrana artificială a plantelor și diferite alte cheltuieli au ca rezultat un preț de cost foarte economic. Grădinile „electrice” și-ar găsi o largă aplicare mai cu seamă în orașele care dispun de energie electrică ieftină ori în locuri oferind condiții excepționale, ca acelea existente la stațiunile științifice din Arctica și Antarctica sau în astronave.

„Pe pămînturile virgine — scria Ioffe — roadele obținute în grădinile „electrice” vor putea împodobi în tot timpul anului masa glorioșilor noștri siberieni. Aceste rezultate practice ale muncii noastre vor constitui și primul de recunoștință față de munca eroică depusă de populația din Siberia”.

Cu electricitatea ieftină a Siberiei și cu lămpi perfecționate, Ioffe era încredințat că prețul de cost ar putea fi redus la a zecea sau chiar la a unsprezecea parte din costul primelor sale recolte experimentale. Despre acest subiect Ioffe a prezentat o comunicare specială.

De îndată ce hidrocentralele electrice de pe Angara și Enisei vor furniza energie electrică mai ieftină, fiecare oraș din Siberia va putea adăposti, în clădirile cu mai multe etaje, plante verzi, inundate de lumină, purtînd roade bogate chiar și atunci cînd afară vor bîntui viscoalele năpraznice. Sună fantastic, dar tot atît de fantastică a părut cu cîțiva ani în urmă ideea de a lansa un om în Cosmos. Au existat oameni de știință cu renume care au susținut chiar că acest lucru nu se va putea întîmpla niciodată.

Profesorul Abram Feodorovici Ioffe a fost unul dintre cei mai de seamă oameni de știință din lume. Faptul că și-a consacrat într-o atît de mare măsură preocuparea în a realiza grădini „electrice” ca și faptul că a avut o încredere nelimitată în viitorul lor constituie garanția că, o dată mai mult, fantezia poate deveni realitate

„Casa unională a modelelor

„Cum ne vom îmbrăca în vara aceasta la ocaziile festive?” — se întreabă tinerele fete...

Îată răspunsul dat de „Casa unională a modelelor” din capitala Uniunii Sovietice. Observați din modelele fotografiate preferința creatorilor de modă sovietici pentru țesăturile din fibre sintetice ușoare, neșifonabile și aspectuoase.

Pentru fetele tinere, o clasică ținută festivă: rochia albă din țesătură de bumbac, cu garnitură de broderie (foto 1). Croiala se menține și ea clasică: talia la locul ei, guler mare șal, fusta largă pusă pe jupon. Amănuntele care o „datează” 1961: corsajul ușor bluzant și mânecile bufante — cu manșete — pînă la cot.

EDUCAȚIE PENTRU
TOATE VÎRSTELE

Nedumeriri (din jurnalul lui Mirel)

Tare mai sînt ciudați cîteodată oamenii mari! Sînt în stare să-ți repete de zece ori pe zi fără să obosească: „Fii atent! De ce nu ești cu băgare de seamă? Unde-ți sînt ochii?” Dar ei înșiși pot trece pe lîngă lucruri foarte însemnate fără să-și dea seama cît de însemnate sînt.

Asta vine poate și de acolo că sînt printre ei unii — cum să spun? — cam increzuți. Numai ce fac ei li se pare demn de atenție. Dar dacă se întîmplă să ai numai 8-9 ani, tot ce faci tu li se pare neserios, nevrednic de luat în seamă.

Îi arătăm nu demult lui tăticu' vaporul meu din placaj cu două punți și trei coșuri. Îi făcusem cu mîna mea. Era un vapor adevărat, cu o formă aerodinamică. Partea de jos era mai ascuțită, ca să poată pluti. Avea ferestre rotunde și catarg. Cînd îl puneai pe apă, plutea. Tăticu' a luat vaporul în mînă, l-a sucit, l-a învîrțit, apoi, cu gîndul în altă parte, mi-a spus:

— Bine! E frumos! Și acum, băiete, la revedere. Am treburi serioase pe ziua de azi.

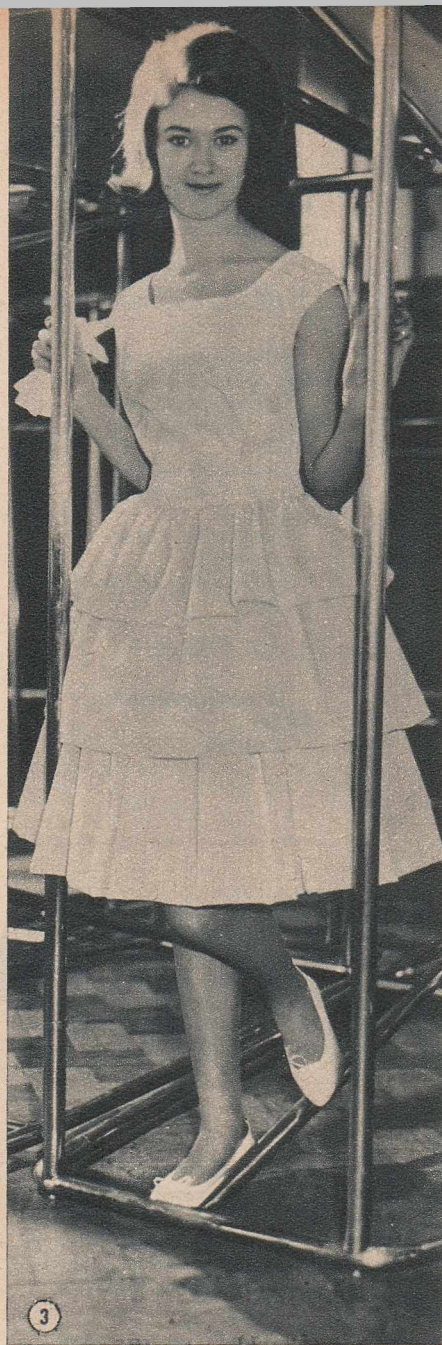
Am rămas uimit! Cum adică: vaporul meu nu

este o treabă serioasă. Dacă nu este, de ce lăudat tovarășa învățtoare? Și de ce l-a propus pentru concurs ceroul navo-modele de la Palatul pionierilor?

Altă dată mergea cu tăticu' pe stradă. Ne-am întîlnit cu un cunoscut. Cum l-a văzut tăticu' i-a întins mîna. Eu am făcut la fel. D tovarășul acela i-a strîmna numai lui tăticu'. Pe mine m-a mîngîiat cap ca pe un cățeluș, fă să vadă că am rămas mîna întinsă.

Oare să n-o fi văzut pentru că este prea mic

din Moscova prezintă...

Dantela brodată mărginește gulerul și fusta. Farmecul acestei rochii albe de seară (foto 2) constă în rafinata ei simplitate, care scoate în evidență factura materialului: o țesătură de nylon creponat (pusă în dublu!). Corsajul, discret ajustat cu două pense oblice pornind din talie, coboară puțin pe șold. Fusta, din două volane suprapuse, e semi-largă. Drept unică garnitură, un trandafir roșu.

O țesătură nylon roz-pal a fost folosită pentru această finerească rochie de dans (foto 3). Corsajul, cu un decolteu rotund, se prelungește mai jos de talie. Două pense mulează talia, dar se desfac pe bust, pentru a da suplețe corsajului.

Fusta, din trei volane suprapuse, e în formă de clopot.

Dar instructorul nostru de ce o vede? De ce-mi stringe mâna, după ce-i dau raportul? Și de ce a văzut-o tovarășul inspector, când m-a felicitat pentru desenele mele de la gazeta de perete?

Colega mea de bancă, Dana, mi-a povestit că, după ce a terminat fața de masă cu desene pe care a lucrat-o în clasă, cei de la ea de acasă s-au mirat în gura mare trei zile și trei nopți.

— Cum, tu ai făcut asta? Chiar tu singură? Nu ți-a ajutat tovarășa învățătoare? De nechezut!

Iar mătușa ei, Saveta, a spus: — Sigur că i-a ajutat! Asta-i o treabă prea serioasă pentru o fetiță ca ea.

Și, totuși, Dana făcuse singură acea „treabă serioasă”. Nu-i ajutase nimeni. Am văzut-o eu, v-am spus doar că e colega mea de bancă. Iar tovarășa învățătoare nici nu s-a mirat și nici n-a lăudat-o peste măsură, ci i-a spus: „Bine Dana! Ai făcut un lucru frumos. De altfel nici nu mă așteptam la altceva de la tine!” Și Dana s-a făcut roșie de bucurie.

Ei bine, se întâmplă aici un lucru pe care nu-l pricep. Cit sînt la școală, nimeni nu-mi spune că ce fac eu nu este o treabă serioasă, nici la lecții, nici ca președinte de unitate și nici în colectivul gazetei de perete. Ba odată, când jucam un joc foarte frumos (eram

muncitori petrolști și tractoriști și trebuia să ajungem în Africa, să ajutăm popoarele eliberate), tovarășul instructor ne-a dat o hartă și ne-a învățat cum s-o folosim, iar tovarășa învățătoare ne-a împrumutat busola din cabinetul de geografie.

Dar când ajung acasă, parcă mă fac iar copil de grădiniță. „Tăticu” are treburi mai serioase decât vaporul meu, mămică, treburi mai serioase decât desenele mele, unchiul Vasile treburi mai serioase decât se asculte ce-i povestesc eu de la școală. Numai ce fac eu nu sînt treburi serioase.

Ce să mai crezi?

Sen ALEXANDRU

Melomanii

● PORTATIVUL LUI GUIDO D'AREZZO ASALTAT ● PE CINE ÎNTÎLNIM LA ATENEU

Pe Vasile Seffcic, lăcătuș la uzinele „Vasile Roaită”, l-am cunoscut la Ateneu, în pauza unei lecții. Stătea retras într-un colț, mormăia ceva pe nas și dirija (cu un deget!) o orchestră imaginară. Ne-a explicat:

— Studiez *cadența*, adică *distanțele și ritmul*.

Seffcic iubește muzica.

— Ca s-o înțelegi — ne-a spus el — nu-i suficient s-o ascuți. Trebuie să o descifrezi. Solfegiile sînt cheia muzicii.

Deci, lăcătușul solfegia. E meloman. El audiază (unul din cei 772 de audienți) cursurile Universității muncitorești de cultură muzicală și, în plus, pe acelea ale unui cerc de solfegii. Ne-a povestit cum, la Ateneu, unde se țin lecțiile universității, i-a ascultat și cunoscut pe compozitorii D.D. Botez, Alfred Mendelsohn, Zeno Vancea, că lecțiile audiate au fost ilustrate muzical de cele mai mari orchestre și de cei mai de seamă soliști instrumentiști și vocali din București, că aici a înțeles și mai bine *de ce și cum* poate muzica — la fel ca oricare altă artă — să reflecte realitatea. Seffcic vehicula noțiuni muzicale, ca să spunem așa, în cunoștință de cauză: ce-i cu cîntecul omofon, deosebirea dintre omofonie și polifonie, dintre armonie și contrapunct sau care este legătura dintre orchestrație și colorit...

★

Vasile Seffcic nu e un caz izolat. Tîmplarul Popa Stavru, colegul său de bancă, unul dintre constructorii blocului de pe strada Kirov, a început și el „alfabetizarea” muzicală. E îndrăgostit de muzică. E și el meloman. Frecventează cu regularitate nu numai cursurile universității, dar și concertele de la Ateneu. În timpul concertului caută de fiecare dată să înțeleagă ceva nou în ce ascultă. Popa Stavru ne-a vorbit despre legăturile lui Lenin cu muzica:

— Cît de mult a iubit Lenin muzica! Cînd citești ce a spus el despre muzică, parcă o ascuți altfel, parcă o înțelegi altfel... Odată, după ce a ascultat *Appassionata*, i-a spus lui Gorki: „Nu cunosc ceva mai bun decît *Appassionata*; aș fi în stare s-o ascult în fiecare zi. O muzică supraomenească. Întotdeauna mă gîndesc cu o mindrie poate naivă: iată ce minuni pot face oamenii!”

Nici Popa Stavru nu e un caz izolat. Filatoarea Teodosia Costache, care știe că pizzicato-ul a fost introdus în muzică de Monteverdi, a scris negru pe alb pe un formular, răspunzînd unor întrebări puse de conducerea Universității muncitorești de cultură muzicală, că s-a înscris la cursurile universității „ca să fiu în pas cu vremea” și pentru că „muzica formează gustul estetic”.

Iată cum vorbesc despre muzică (despre muzica simfonică, „grea”) un lăcătuș, un tîmplar, o filatoare (am luat numai trei exemple). Generalizînd, putem afirma că portativul inventat de Guido d'Arezzo este supus astăzi asaltului unor pătimași: melomanii! — care se recrutează din rîndul muncitorilor, al noii intelectualități, al studenților și elevilor. (Și cînd te gîndești că împăratul Iosif al II-lea al Austriei i se plîngea lui Mozart că muzica lui Bach „are prea multe note”!...)

Așadar melomania tinde să devină la noi un fenomen de masă! Ne gîndim nu numai la noul public al Ateneului sau al altor săli de concerte (se știe doar că Ateneul a fost pe vremuri inaccesibil muncitorilor), ci și la turneele filarmonicilor în întreprinderi, în cadrul cunoscutelor „concerte populare” (muncitorii de la „Semănătoarea” sau „Electronica”, de la „Grivița Roșie” sau fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej” s-au familiarizat cu concertele Filarmonicii de stat „George Enescu”, după cum s-au obișnuit cu spectacolele date de ansambluri ale Teatrului de Operă și Balet pe scena clubului lor sau cu recitalurile date în aceleași cluburi de soliști ca Zenaida Pali, Ion Voicu, Vladimir Orlov), ne mai gîndim, de asemenea, la numeroasele cercuri de prieteni ai muzicii din întreprinderi, facultăți și școli sau la universitățile muncitorești de cultură muzicală din țară.

Și acum, să întorcem pagina și să privim cîteva fotografii.

Bazil DUNĂREANU

Fotografii de Eugen IAROVICI

La dispoziția iubitorilor de muzică simfonică și operă:

1) **ÎN BUCUREȘTI:**

Filarmonica de stat „George Enescu”
Orchestra simfonică a Radioteleviziunii
Orchestra de studio a Radioteleviziunii
Orchestra Cinematografilor
Teatrul de Operă și Balet

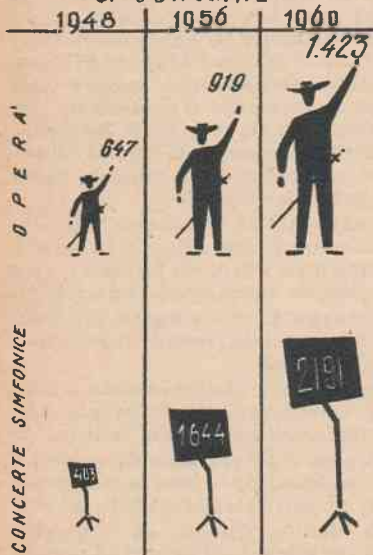
2) **ÎN ȚARĂ:**

16 orchestre simfonice
4 opere

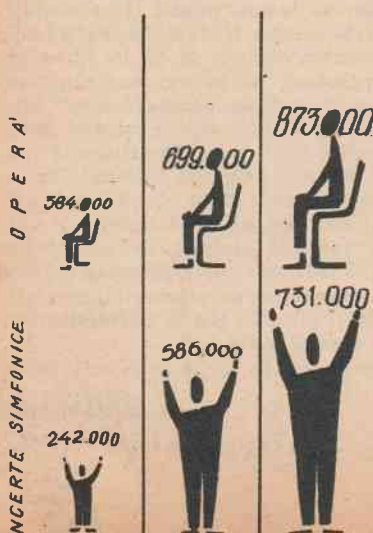
Lecțiile de „întîlnire muzicală” de la radio sînt ascultate, după cum se vede, cu... sufletul la gură. De la stînga la dreapta: tehniciana Valerîa Mihai, inginerul proiectant Alexandra Cătuneanu și inginerul proiectant Maria Sava.

SPECTACOLE MUZICALE
ȘI CONCERTE:

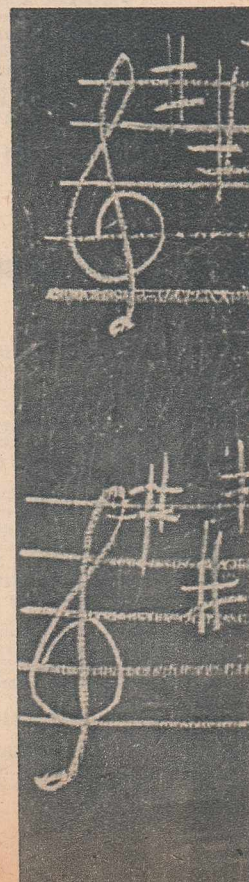
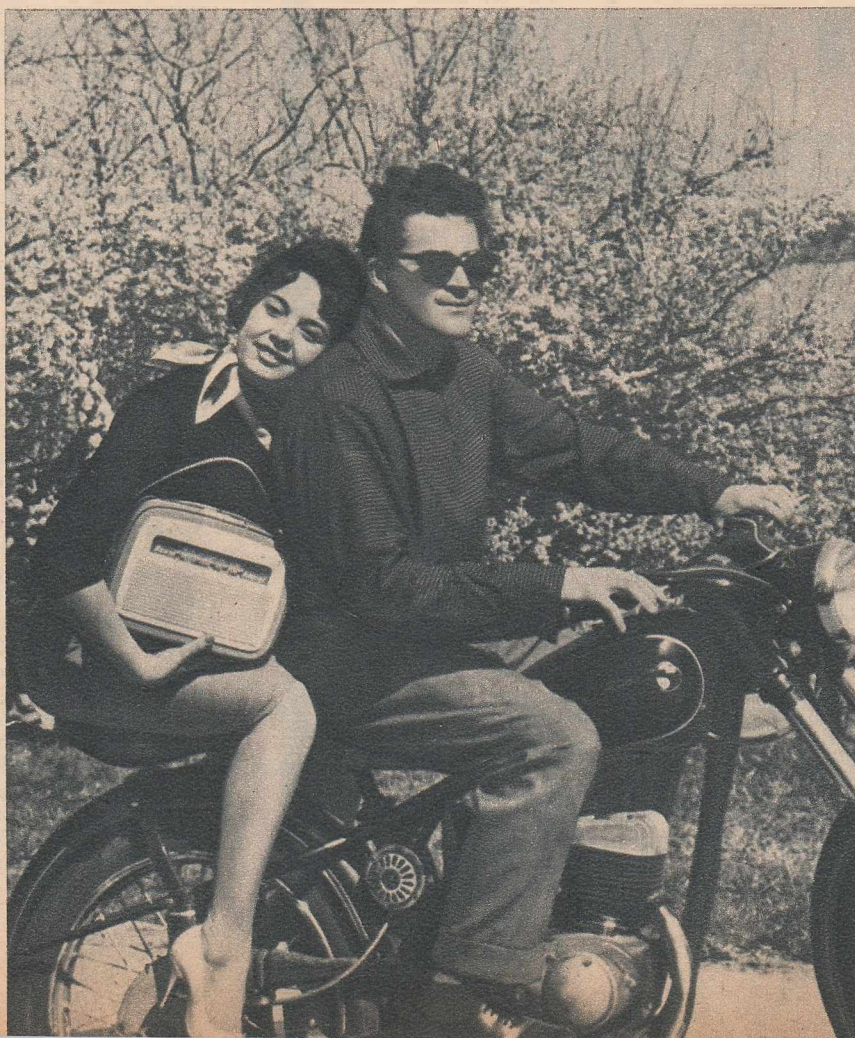

SPECTATORI - AUDITORI

La Institutul de petrol, gaze și geologie, studenții și profesorii frecventează același cerc de audiență muzicală.

Și în excursia duminicală aparatul de radio este un tovarăș nedeșpărit al familiei Silvia și Vincențiu Grigorescu. Cu el poți asculta concertul de la Ateneu chiar la iarbă verde! (Vezi coperta noastră).

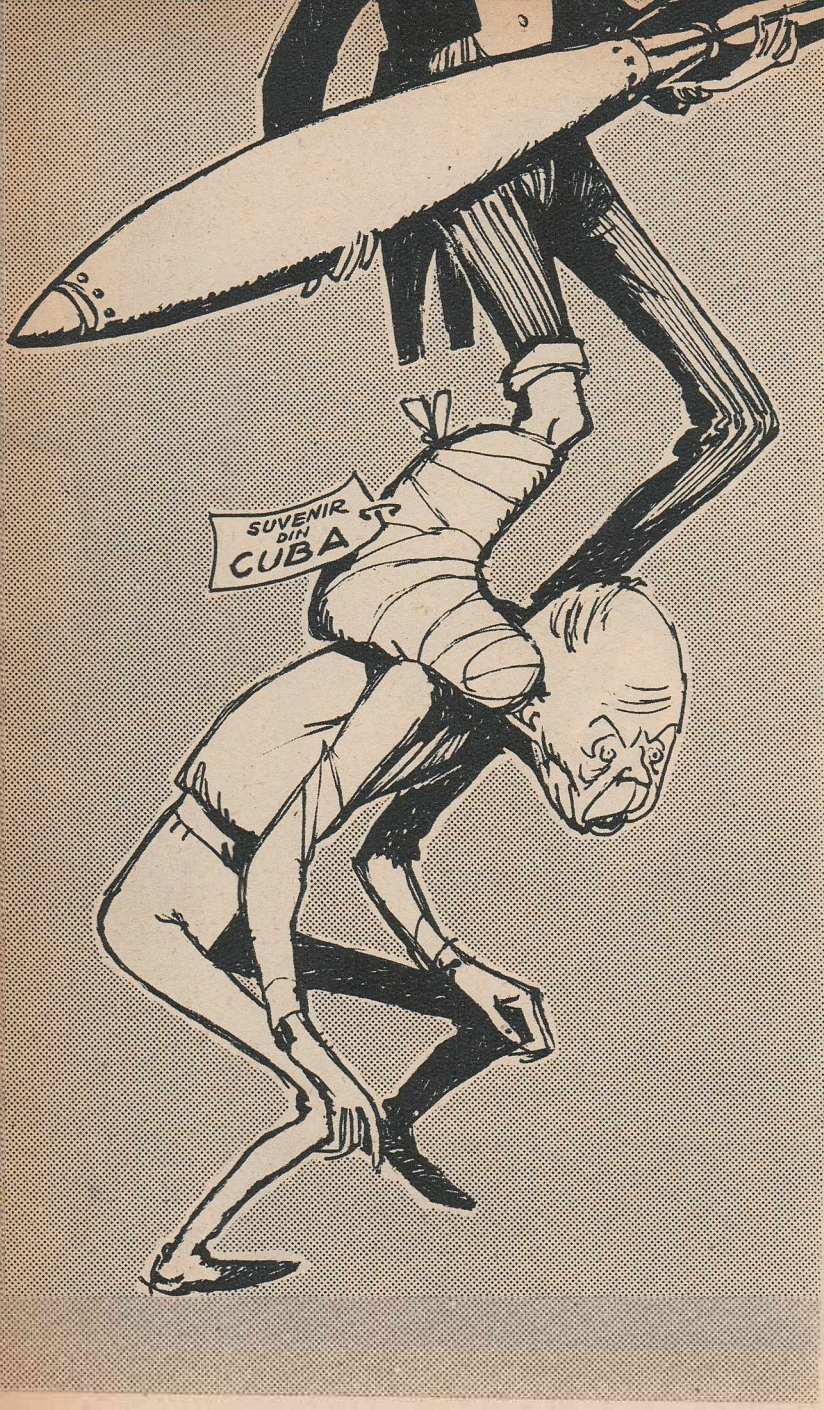

„Așa începe muzical .. Cu solfegiul!” – ne-a spus Gheorghe Popescu, contabil la silozul „23 August”.

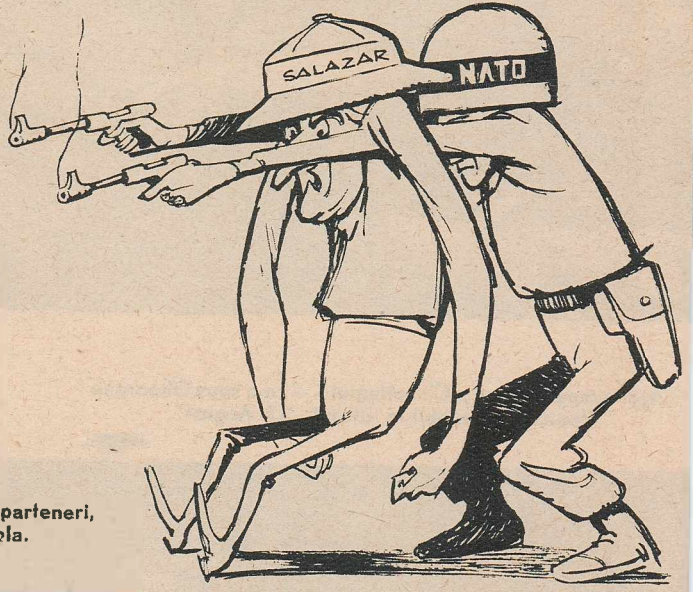
Vitri meloman?...
↓

În timpul sesiunii N.A.T.O. s-a declanșat un adevărat val de protest (ziarele).

Eisenhower: — Eu susțin noua administrație Kennedy! A pășit cu dreptul!

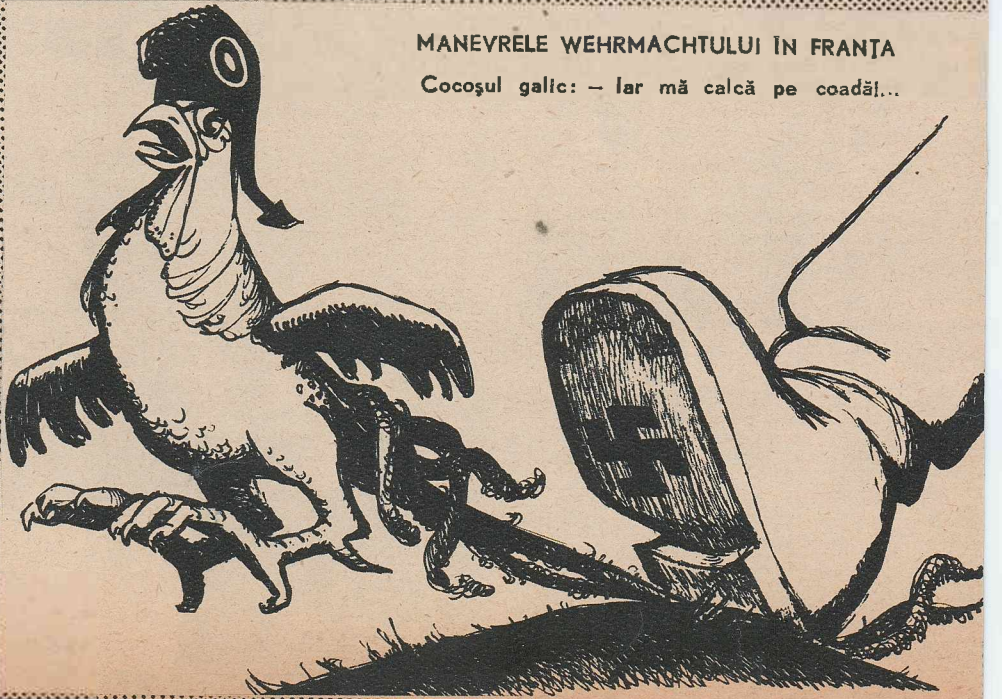
Sprijin între parteneri, în Angola.

Lui Allen Dulles politica „Maril bife” i-a rămas în gât!

Desene de Eugen TARU

MANEVRELE WEHRMACHTULUI ÎN FRANȚA
Cocoșul galic: — Iar mă calcă pe coadă!...

POȘTA REDACȚIEI

S. NICOLAE — Tulcea. Puteți trimite corespondențele la OSTA, pe adresa: București, Calea Victoriei nr. 174. În ceea ce privește comunicările Ministerului Învățământului și Culturii în legătură cu examenul de maturitate, ele au apărut în presă.

UN GRUP DE FETE — Mărășești. Ne bucurăm faptul că sînteți cititoare pasionate ale revistei noastre, ca și acela că ați citit cu deosebită atenție articolul despre cel mai tînăr artist din țara noastră. Pentru adresa cerută, vă indicăm: Studioul cinematografic „Al. Sahia”, bd. Stalin nr. 106, București.

BACIU ILEANA — Cîmpia Turzii. Îi puteți scrie actriței Silvia Popovici pe adresa: Teatrul Național, str. 13 Decembrie nr. 2, București, și actorului Cristea Avram pe adresa: Teatrul „C. I. Nottara”, bd. Magheru nr. 20, București.

BIBLIOTECA

LUI VOLTAIRE

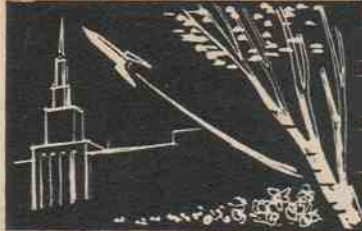
Impărătesei Ecaterina a II-a a Rusiei îi plăcea să fie considerată o persoană instruită, motiv pentru care, printre altele, întreținea relații de corespondență cu marele scriitor și filozof francez Voltaire. În același scop, îndată după moartea acestuia, împărăteasa Rusiei a hotărît să devină proprietara bibliotecii lui. A intrat în tratative cu nepoata și moștenitoarea lui Voltaire, doamna Denis, care i-a cedat biblioteca bunicului său contra sumei destul de modeste de 135.398 livre (30.000 ruble).

Cărțile au sosit la Petersburg în ziua de 8 august 1779. Ele au rămas în sălile Ermitajului pînă în anul 1862, cînd au intrat în patrimoniul bibliotecii publice imperiale.

Cu începere din anul 1949 ele sînt păstrate în secția de cărți rare a Bibliotecii de stat „M. E. Saltikov-Șcedrin”.

Cărțile care alcătuiesc această colecție unică sînt extrem de variate. Există printre ele atît opere ale contemporanilor lui Voltaire și lucrări ale unor scriitori latini și greci, cît și numeroase descrieri ale diferitelor țări, cărți de călătorie, lucrări de fizică, științele naturii și agricultură, precum și multă literatură istorică.

În biblioteca „seniorului de la Ferney” — cum era denumit Voltaire — există și numeroase dosare pe diferite teme. Voltaire strîngea și lega laolaltă broșuri, ziare, tăieturi din cărți și reviste clasate pe diverse probleme ce îl interesau. Pe copertele acestor dosare a scris în general: „Diverse”, dar uneori e trecut și tema cuprinsului lor ca, de pildă, „Iezuiții”, „Parlamentul” etc. În unele cazuri pe copertă, în locul titlului real, figurează unul ce dezvăluie atitudinea scriitorului față de lucrarea respectivă. Astfel pe revista „Noutăți clericale” Voltaire a scris: „Nerozii clericale”.

DIN LUNA MAI

ORIZONTAL: 1) Cel mai răsplîdit ziar din U.R.S.S., al cărui prim număr a apărut la 5 mai 1912 — Celebru fizician rus, care la 7 mai 1895 a realizat prima transmisie fără fir. 2) A cădea rouă — Mare scriitor indian de la a cărui naștere s-au împlinit, la 7 mai a.c., 100 de ani. 3) Plantă textilă — Băutură răcoritoare. 4) Mîrcea Eftimescu — Incepe jocul — Legumă timpurie. 5) A fondat, la 24 mai 1908, Muzeul de istorie naturală din București, care-i poartă și azi numele — ... Athanasiu, renumit geolog român, de la a cărui naștere s-au împlinit, la 10 mai a.c., 100 de ani. 6) Ca cîrșele coapte. 7) Colecție de hărți — Aliniat (abr.). 8) Plimbare...aviatică — Pană de despicat lemne — Hotelul bucarestean al turiștilor. 9) Posedă — A descoperi metode noi de muncă — Careu agrar. 10) Pictor român de la a cărui naștere se împlinesc, la 21 mai, 80 de ani — La revedere! 11) Miez (fig.) — Insulă fluvială sau lacustră. 12) Prima a fost lansată de Uniunea Sovietică, la 15 mai 1960 (2 cuv.).

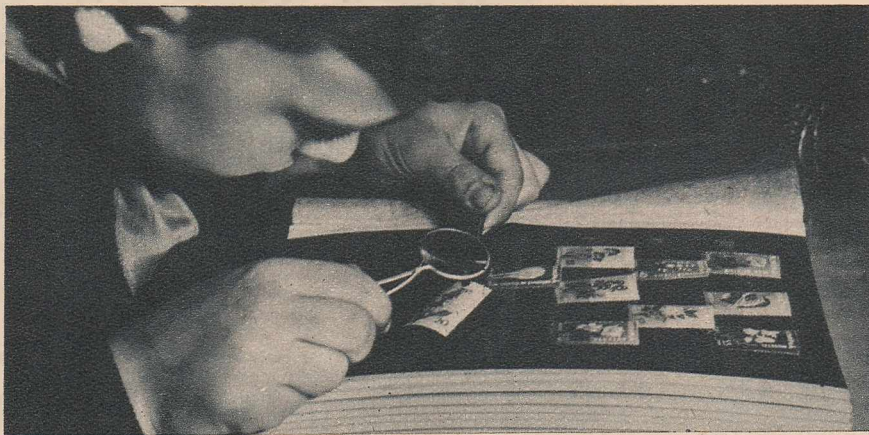
VERTICAL: 1) Anotimp la temă — Înfloresc în luna mai și produce apoi fibre textile. 2) Oraș în care, în luna mai a

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2					o						
3				o						o	
4		o			o						
5						o					o
6	o		o								
7					o			o		o	
8				o			o				
9			o						o		
10	o		o					o		o	
11					o						
12											o

anului 1431, a fost arsă pe rug eroina poporului francez Jeanne d'Arc — Cîmp cultivat. 3) La jocul de fotbal — Măsură pentru croitorii — Patru la romani. 4) A fermeca — Localitate în Abisinia — Pronumele unei cîntărețe sud-americane care ne-a vizitat țara luna trecută. 5) A oferit — Indice înregistrată — Emil ..., poet român, de la a cărui naștere se împlinesc, la 17 mai, 75 de ani. 6) Douăsprezece luni (printre care și mai) — Fructe otrăvitoare din Gabon. 7) O bătaie de ceasornic — Timp

rece. 8) Umbrelă contra soarelui — Pe mese! 9) Teren de cultură de dimensiuni mici — Glande reproducătoare ale peștilor. 10) Autorul romanului „Setea”, a cărui ecranizare a fost prezentată în această lună în Capitală — Forma curbului. 11) Sau — Tot în Banat — Afirmație — În soare. 12) Barcă cu pinze — Erou al Uniunii Sovietice care, în mai 1945, împreună cu tovarășii săi, a înfîpt steagul victoriei deasupra Reichstag-ului.

INTRODUCERE ÎN FILATELIE (VI)

Cum să începem o colecție

Cînd răsfoiesc albumele unui filatelist, mulți, foarte mulți dintre cei străini de această preocupare sînt ispitiți să devină, la rîndul lor, colecționari de mărci poștale. Dar prea puțini știu cum să înceapă. Iar explicațiile căpătate de la cei verși sînt uneori atît de îmbrîcșite cu termeni proprii filateliei, încît întocmirea unei colecții poate să apară unor neinițiați ca o treabă foarte complicată.

În realitate însă operația e simplă. Simplă și amuzantă. Nu e neapărată nevoie ca începătorul să fie familiarizat cu termenii proprii filateliei, deoarece această familiarizare se va face fără efort, pe parcurs. Ceea ce trebuie să știe un începător este că orice marcă poștală care-i cade în mînă — stampilată sau neștampilată — constituie o piesă pentru colecția lui de mai tîrziu, dar nu și pentru cea cu care vrea să-și facă debutul în filatelie. Pentru acest debut el trebuie să se hotărască mai întîi asupra unei singure țări — și, în general, e recomandabil să înceapă cu țara lui, deoarece astfel îi va fi mult mai ușor să-și procure mărcile apărute. El trebuie să se hotărască de asemenea dacă vrea să colecționeze mărci ștampilate (uzate, cum le spun filateliștii) sau neștampilate (neuzate).

Presupunînd că s-a decis pentru mărci neștampilate — acestea fiind de altfel colecțiile cele mai apreciate astăzi — va merge la primul oficiu poștal și va încheia un abonament filatelic, în baza căruia va primi la domiciliu tot ce va apare în țară de la acea dată înainte. În același timp, de la una din unitățile comerțului filatelic își va procura un clasor, o pensetă pentru mărci și un catalog al emisiunilor. Clasorul este un fel de caiet cartonat, cu file

groase prevăzute cu niște benzi-poșete (din celofan sau din alt material), în care se introduc mărcile cu ajutorul pensetei, fără a se lipi.

Catalogul conține lista în care sînt trecute, în ordinea apariției, mărcile unei țări sau ale tuturor țărilor (catalog universal), precum și prețurile lor (cote, în termen filatelic). Catalogele servesc atît la identificarea și aprecierea valorică a mărcilor, cît și la orientarea filatelistului în completarea colecției sale.

Mărcile așezate în clasor trebuie să fie curate, să aibă zîmții de pe margini intacti, guma de pe dos neatinsă, iar hîrtia fără pliuuri. Tocmai pentru a evita asemenea deteriorări, se folosește penseta. Se obișnuiește în general a se colecționa fie cîte un singur exemplar din fiecare valoare (unicat), fie în perechi sau în blocuri de cîte patru. Orice colecție trebuie să cuprindă însă seria întreagă a valorilor din fiecare emisiune.

Completarea colecției se face mergînd de la punctul de începere înainte și înapoi. Se merge înainte pe măsura primirii noilor emisiuni prin abonament și înapoi prin procurarea de la unitățile comerțului filatelic sau de la alți colecționari a mărcilor anterior apărute.

Între timp, filatelistul va strînge — după cum am arătat — toate mărcile ce-i cad în mînă, din țara lui sau din altă țară, ștampilate sau neștampilate, și le va păstra. Pe cele ștampilate nu le va dezlipi de pe scrisori, ci va tăia cu foarfecea de jur-împrejur hîrtia pe care sînt lipite, la o distanță suficient de mare, spre a nu risca atingerea dinților. Vom arăta într-un capitol viitor cum vor fi folosite și acestea.

Despre migrațiunile păsărilor și animalelor

Știați că...

...păsările migratoare, cu cît șosec mai devreme, cu atît pleacă mai tîrziu dintr-o regiune a globului în alta, și invers? Grauri, spre exemplu, care revin la noi în țară în luna martie, nu pleacă pînă la sfîrșitul lui octombrie, în timp ce alte păsări, care abia șosec în luna mai, în august sînt deja plecate părăsindu-și uneori puii, care sînt prea mici pentru a-i însoți.

...distanțele pe care le străbat păsările migratoare în zbor nu sînt aceleași pentru toate speciile? Unele se deplasează doar pe cîteva sute de kilometri, dintr-o țară în alta, iar altele străbat mii de kilometri. Berzele și rîndunelele, spre exemplu, zboară pînă în India sau pînă în sudul Africii, pe distanțe de 10-12 mii de kilometri, iar alte păsări zboară de la un cerc polar la altul.

...înlățimea la care zboară aceste păsări variază de asemenea după specii? Rîndunelele și graurii zboară în medie la 1.000 de metri înălțime, berzele la 1.500 m, rațele sălbatice și sturzi la 3.000 m, cocorii și goimii la 5.000 m, iar gîștele sălbatice bat recordul, ajungînd uneori chiar pînă la 8.000 metri.

...rezistența la oboseală a păsărilor migratoare i-a uimit pe cercetătorii ornitologi? Sînt unele, spre exemplu, care zboară din Alaska pînă în insulele Hawai — adică pe o distanță de peste 4.000 kilometri — fără nici o escală.

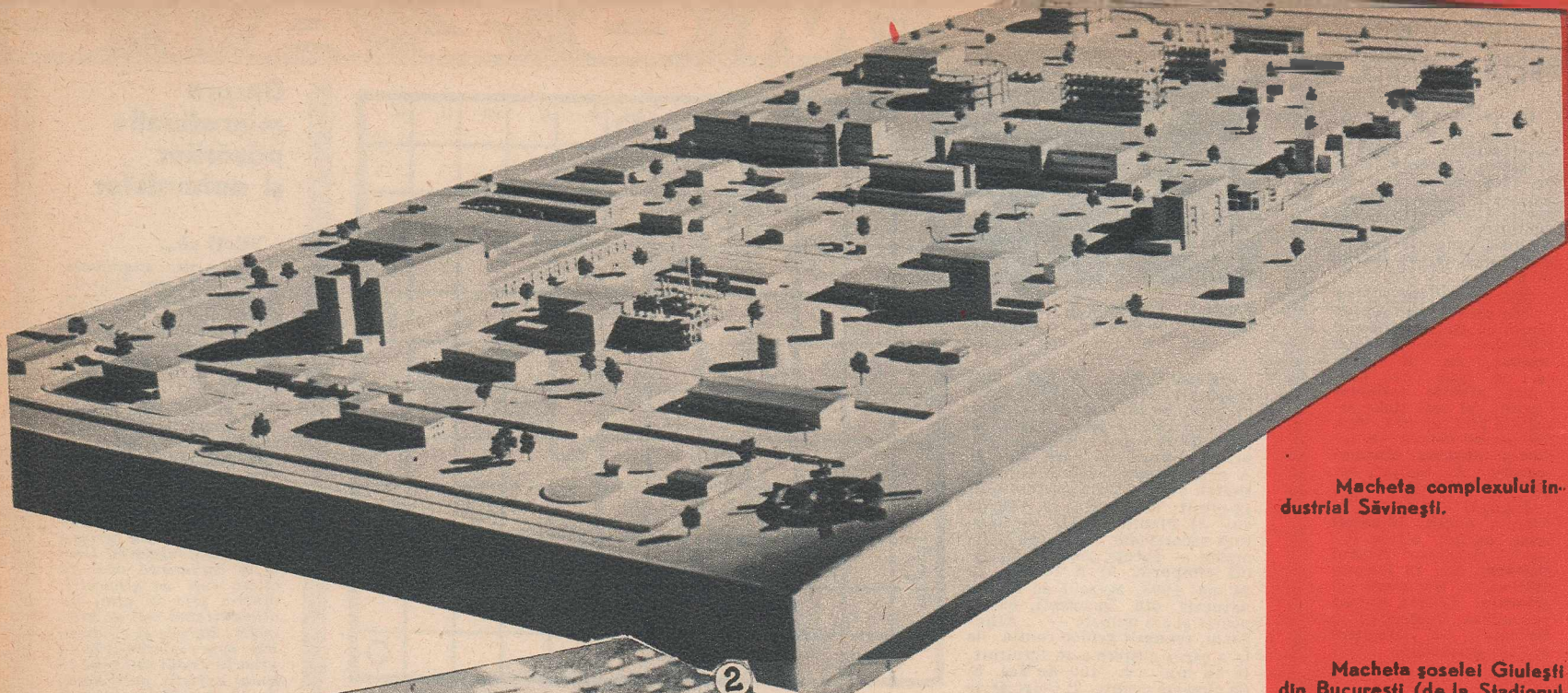
...există o pasăre asemănătoare pingvinului, cunoscută pe diferite insule ale Oceanului Pacific, care, neavînd aripi să zboare, migrează înolînd mii de kilometri?

...dintre migrațiunile animaliere, cea mai curioasă este aceea a unor mamifere din familia rozătoarelor, cunoscute în Norvegia sub numele de „Lemming”? În anumite epoci — uneori la intervale de mai mulți ani — aceste animale se strîng în cele imense și pornesc în linie dreaptă spre Sud, traversînd riuri, lacuri, orașe, păduri și înfruntînd toate primejdiile venite din partea animalelor carnivore înfrînute în cale. O dată ajunse la fîrmaș cel mai sudic al țării, ele părăsesc în apele mării, unde se înecă. Migrația reîncepe atunci cînd puii, lăsați undeva în Nord, au crescut și au dat naștere la rîndul lor unor noi progeneruri.

...migrația cea mai periculoasă pentru celelalte animale sălbatice este aceea a antilopelor africane? Acestea se strîng în număr atît de mare și fug atît de repede, încît orice animal — fie el chiar leu sau tîgru — e călcat în picioare și zdrobit în cîteva secunde. În urma unor astfel de migrațiuni pămîntul rămîne complet ras și vegetația și bătătorit ca piatra.

Dezlegarea jocului „ARTIȘTI AMATORI” apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) Concurs — Fază. 2) Orar — Soliști. 3) Raion — Pură — C. 4) At — Natra — Lai. 5) Lozîncă — Ud. 6) Arici — Nas — Ut. 7) Ica — Rampa — E. 8) Guarzi — Arcus. 9) A — L — Imitație. 10) Mieuna — O — Eta. 11) Ba — Satira — Ar. 12) Artă — Aminată.

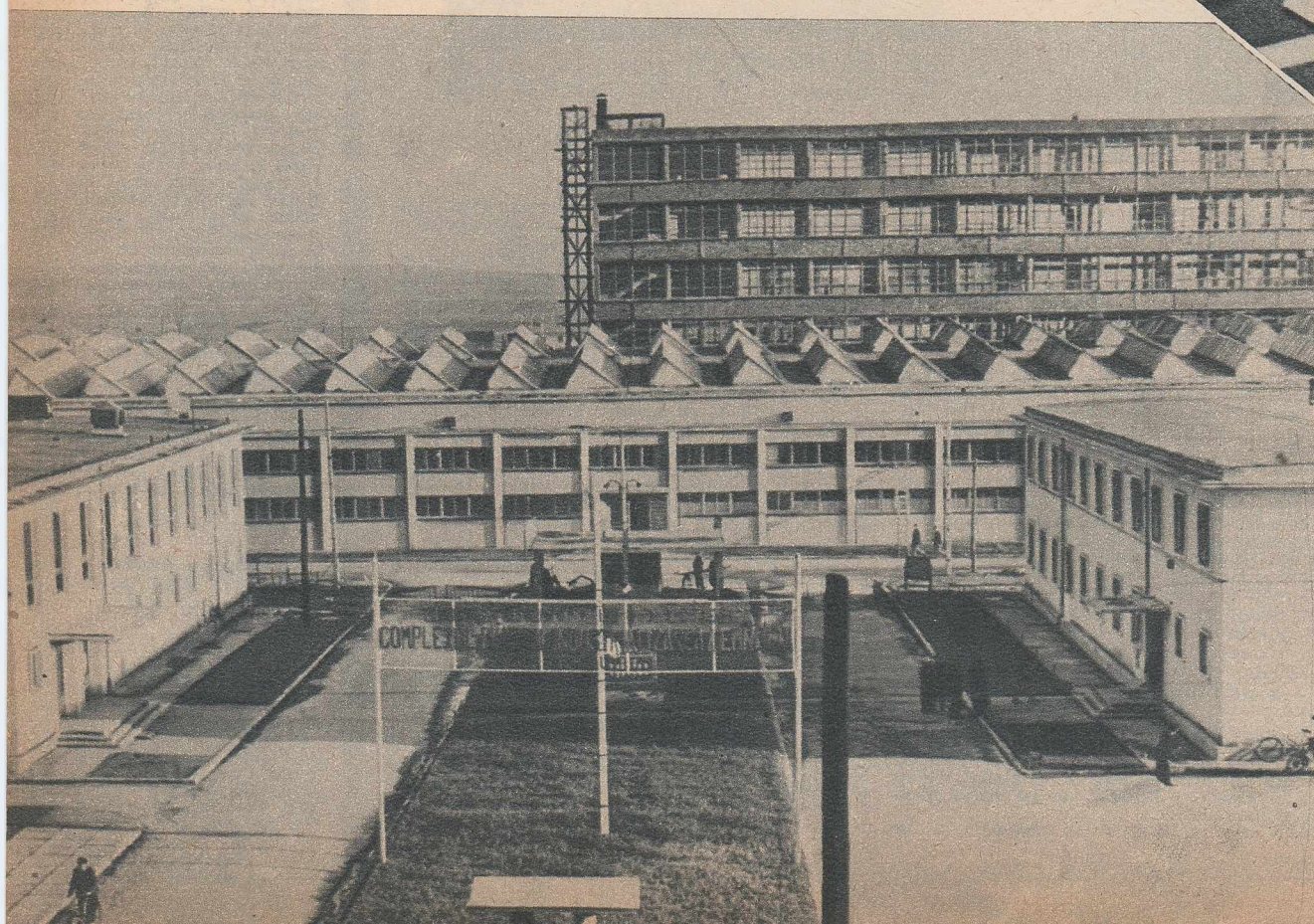
Macheta complexului industrial Săvinești.

Macheta șoselei Giulești din București (de la Stadionul Giulești până la str. Ulmului).
1. Șos. Giulești; 2. Str. Ulmului. A. Blocuri locuințe de 7 etaje; B. Bloc turn de 11 etaje; C. Blocuri locuințe de 4 etaje; D. Cinematograf de 800 locuri.

**IMAGINI DIN EXPOZIȚIA
„ARHITECTURA ÎN R.P.R.”**

Complexul pentru Industrializarea lemnului Tg. Jiu.

Festivalul de la Cannes la a XIV-a ediție

Pentru a 14-a oară Cannes a cunoscut, la începutul lunii mai, agitația devenită tradițională a festivalului cinematografic internațional. Mai mult competiție de filme — decât fîrg de mostre și paradă a vedetelor, cum era în ceilalți ani — întâlnirea din 1961 s-a remarcat prin calitatea sensibil crescută a filmelor prezentate în concurs și în afara lui. Actuala competiție de pe Coasta de Azur s-a bucurat de prezența ministrului Culturii al U.R.S.S., Ekaterina Furțeva. Cineaști de vază, ca regizorii Serghei Iutkevici și Iulia Soînțeva, Vittorio de Sica și Luis Bunuel, René Clement și Anatol Litwak, Jerzy Kawalerowicz și Ion Popescu-Gopo sau actorii Boris Andreev și Pedro Armendariz, Simone Signoret și Yves Montand, Sophia Loren și Maria Schell, Liselotte Pulver și Silvia Popovici s-au întâlnit în lungile ședințe de vizionare ale festivalului, ca și în discuțiile improvizate la tot pasul. Alături de numele consacrate s-a auzit pentru prima dată în palatul festivalului nume noi de cineaști, ca al francezului Henri Colpi care, cu filmul său de debut „O absență atât de lungă“, a fost selecționat pentru a reprezenta Franța în competiție; ca al slovacului Stanislas Barabas, autorul unui poetic „Cîntec al porumbelului cenușiu“, sau ca al lui Mihai Iacob, realizatorul filmului „Darclee“ prezentat în concurs de țara noastră. La ora cînd revista noastră intră sub tipar, nu se cunoaște încă palmaresul, dar relațiile corespondenților semnaleză drept cele mai discutate, pentru calitățile lor artistice și actualitatea tematică, filmele „Povestea anilor în flăcări“ (sovietic), „Maica Ioana“ (polonez), „Fata cu valiza“ și „Ciociara“ (italiene), „Un strugure în soare“ (american) și „Centrul înaintaș a murit în zori“ (argentinian).

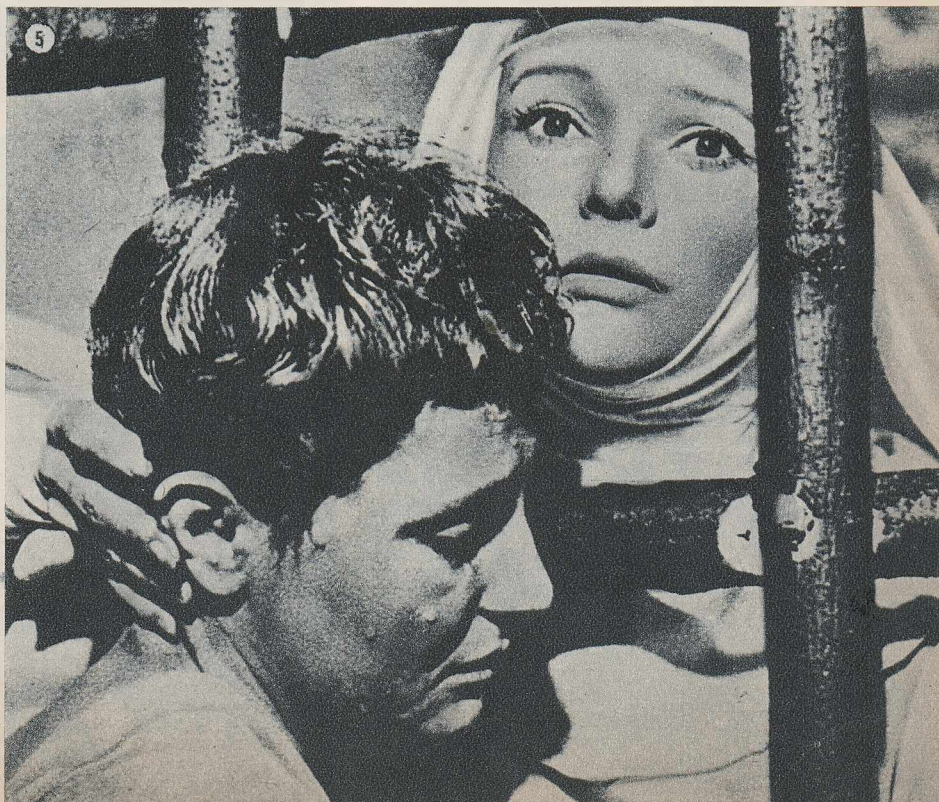
① Amplu poem eroic consacrat Marelui Război Pentru Apărarea Patriei, filmul „Povestea anilor în flăcări“ (după un scenariu de A. Dovjenko — regia Iulia Soînțeva) a dominat competiția de la Cannes.

② Iat-o — în rolul Darclee — pe țîndra noastră actrișă Silvia Popovici, prezentă și ea în aceste zile la Cannes.

③ Cunoscuta actrișă italiană Sophia Loren în rolul titular din „Ciociara“, film din care regizorul Vittorio de Sica a făcut un pamflet viguros împotriva războiului și a fascismului.

④ Prezenți la festival, actorii argentinieni Luis Medina Castro și Didi Carlí pozează pe dulevardul Croisette în costumele lor din filmul „Centrul înaintaș a murit în zori“.

⑤ „Maica Ioana“, filmul regizorului polonez Jerzy Kawalerowicz, a stîrnit un viu interes prin tematica sa antiobscuranțistă.

REDACȚIA:

București, Piața Școlii. Căsuța Poștală 350 of. 53. Tel. 17.60.10, înt. 1744

Prezentarea grafică, V. MUȘATESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii, „I. V. Stalin“.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Marele spectacol popular de pe Stadionul Republicii

Stadionul Republicii din București s-a transformat marți seara într-o uriașă și fremătătoare scenă. 12.000 de tineri muncitori, studenți și elevi au susținut un grandios spectacol cultural-sportiv închinat partidului și glorioasei sale aniversări. În lumina reflectoarelor, care creau un cadru feeric, ei au evocat, prin dansuri, cântece și exerciții sportive, gloriosul drum al partidului nostru.

După o absență din calendarul sportiv, de aproape trei ani, cursele motociclistice de viteză pe circuit închis s-au reluat cu „Marele premiu al orașului București”. Participarea unui număr mare de concurenți (68 numai la categoria începători — scutere și motociclete de mic litraj), ca și afliuența mare de public au dovedit din nou popularitatea de care se bucură printre bucureșteni spectaculoasele întreceri ale motocicliștilor.

În fotografie: mereu tânărul M. Buescu, câștigătorul cupei oferite celui mai vîrstnic alergător și câștigătorul locului II la categoria 500 cm c sport.

Gimnastele noastre au dominat cu autoritate întrecerile din cea de-a patra ediție a campionatelor internaționale de gimnastică ale R.P.R.

În fotografii: Sonia Iovan, campioană internațională absolută a R.P.R. (dreapta), și Elena Leuștean, câștigătoare a probei de exerciții la sol, evidențiată și în celelalte probe feminine (mijloc).

Fotografiile de Dan BIRLĂDEANU

